

บทนำ

เมืองหลวงแคว้นเหลียวซางมีชีวิตชีวา งดงามดังความฝัน...

แม้ที่ผ่านมาจะมีเหล่าจิตรกรสร้างสรรคภาพด้วยปลายพู่กันเพื่อถ่ายทอดทัศนียภาพอันวิจิตรจำนวนมากเพียงใด แต่ภาพเหล่านั้นก็มิอาจเทียบได้เลยกับภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าร่างเล็กที่นั่งอยู่บนเกวียนเล่มเก่า สิ่งปลูกสร้างที่ต่างจากกระท่อมไทรมๆ และทุ่งหญ้าโล่งกว้างที่บ้านเกิด ส่งผลให้นางมองไปรอบๆ อย่างตื่นตาตื่นใจ

ล้อประอะดินโคลนเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า เกิดเป็นเสียงดังเอี้ยดอัดตึงดูดความสนใจจากผู้คนทั้งหลาย แล้วในที่สุดเกวียนก็เทียบจอดลงที่หน้าร้านค้าขนาดเล็ก สองสามีภรรยาอายุยี่สิบปลายๆ รีบก้าวลงไป โดยไม่แม้แต่จะหันมาช่วยบุตรสาววัยห้าขวบที่หันซ้ายหันขวา พยายามหาทางปีนลงไปให้ได้

“ท่านพ่อ! ท่านแม่! ข้างลงไม่ได้ มันสูงเกินไป” เสียงของชินอ้ายเรียกได้เพียงสายตาเฉยชาของผู้เป็นบิดา ที่ปรายมามองก่อนจะหันกลับไป

ร่างเล็กเห็นดังนั้นก็นิ่งงันไปครู่หนึ่ง ท่านพ่อยืนชากับนางเช่นนี้ตั้งแต่ก่อนออกเดินทางมายังเมืองหลวง แต่เด็กน้อยวัยห้าขวบคิดไม่ออกว่าตนเอง

ทำเรื่องอันใดไม่สมควร จึงทำให้อีกฝ่ายเคืองโกรธเข้าเสียได้

แม้จะไม่รู้สาเหตุ นางก็ตัดสินใจตะโกนออกไปอีกครั้ง “ท่านพ่อ...ข้าผิดไปแล้ว ต่อไปนี้ข้าจะไม่ดื้อ ข้าจะเชื่อฟังท่านทุกอย่าง ท่านพ่อย่าโกรธข้าเลย”

น้ำเสียงของเด็กน้อยฟังดูแว่วอนจนผู้ที่สัญจรไปมาอดหันมามองด้วยความสงสารไม่ได้ หญิงสาวที่เพิ่งลงจากเกวียนจึงเปิดปากพูด เพราะไม่อยากให้พวกตนกลายเป็นจุดสนใจ

“รออยู่ที่นั่นก่อน”

“ข้าทราบแล้ว” ชินอ้ายเห็นสีหน้าไม่สบายใจของมารดาจึงพยักหน้าอย่างว่าง่าย จนกระทั่งเห็นบุพการีทั้งสองกลับออกมาจากร้านด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเคียงข้างกับบุรุษวัยกลางคนร่างท้วมผู้หนึ่งซึ่งนางไม่เคยพบหน้ามาก่อน

“ขอบคุณเถ่าแก่มาก”

ร่างเล็กเพิ่งเห็นบิดายัมเป็นครั้งแรกในรอบหลายวันก็ยิ้มตามไปด้วย ฟันกระต่ายซึ่งเป็นฟันน้ำนมของนางหลุดจนเป็นช่องโหว่ มองดูแล้วน่าขัน แต่แล้วรอยยิ้มของนางก็หายไปเมื่อคนทั้งสามเข้ามาในระยะประชิด สายตาของเถ่าแก่จ้องตรงมาที่นางราวกับกำลังตีค่าสินค้านั้นหนึ่ง

“นี่นะหรือ...เด็กที่ว่า”

เสียงแหบแห้งส่งผลให้เด็กน้อยรู้สึกไม่สบายใจ หันไปหามารดา

“ท่านแม่...”

อีกฝ่ายไม่ได้ตอบแต่กลับยื่นมือขึ้นมาอุ้มนางไปวางลงบนพื้น พยายามจัดเสื้อผ้าเก่าที่ผ่านการปะชุนมานับครั้งไม่ถ้วนให้ดูเรียบร้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ มือพอมบางหยาบกร้านจากการทำงานหนักเคลื่อนไปตริ่งเข้าที่ไหลเล็ก แล้วหมุนร่างชินอ้ายให้หันมาเผชิญหน้ากับบุรุษแปลกหน้า

“อ้ายเออร์ ต่อไปนี้เจ้าอยู่ที่นี้ เชื่อฟังคำของเถ่าแก่เถิดให้ดี”

“เหตุใดข้าจึงต้องฟังเขาหรือท่านแม่...” เด็กน้อยถามอย่างโง่งม

สองสามีภรรยาถลอกจากไปมา ความจริงการขายทาสในแคว้นเหลียวถือเป็นเรื่องผิดกฎหมาย แต่ก็ยังมีพ่อค้าบางรายที่แอบซื้อทาสราคาถูกไว้

ใช้งานอย่างลับๆ หากไม่อยากเสี่ยงให้ถูกจับได้ก็ต้องรีบจากไปโดยเร็ว

“ถ้าแก่เงิน เช่นนั้นพวกเราขอลา” หนึ่งในบุรุษหนึ่งสตรีกล่าวจบก็ขึ้น
เกวียนโดยไม่สนใจเสียงร้องท้วงของบุตรสาว มุ่งหน้าจากไปโดยไม่หันหลัง
กลับ

ซินอ้ายตกใจจนน้ำตาไหลอาบแก้ม พยายามสับัดข้อมือที่ถูกอีกฝ่าย
ตรึงไว้พลาส่งเสียงร้องไปด้วย “ท่านพ่อ! ท่านแม่! พวกท่านจะไปไหน อย่า
ทิ้งข้า...ฮึก! พาข้าไปด้วย”

“หุบปากได้แล้ว! ประเดี๋ยวกองปราบได้แห่กันมาพอดี” ถ้าแก่เงิน
ขึ้นเสียงอย่างรำคาญขณะลากร่างที่ดิ้นไม่หยุดเข้าร้าน แต่เด็กน้อยกลับ
ไม่ยอมแพ้ ใช้มืออีกข้างที่เป็นนิสระหยิกเข้าที่ท้องของอีกฝ่ายอย่างแรง

“โธ้ย! เจ้าเด็กบ้านี่!” ความเจ็บส่งผลให้ถ้าแก่เงินปล่อยมือ ใบหน้า
แดงก่ำ

ซินอ้ายออกตัววิ่งตามทิศทางที่เกวียนมุ่งไปอย่างไม่รอช้า แต่จนแล้ว
จนรอดกลับยังไม่เห็นรถเกวียนเล่มเก่าแม้แต่เงา เด็กน้อยร้องไห้สะอื้น น้ำมูก
น้ำตาไหลผสมเปรอะเบื้อนทั่วใบหน้า แม่สวมเพียงรองเท้าเก่าขาดแต่นางก็ยัง
วิ่งไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงตลาดใหญ่ที่ผู้คนเดินกันขวักไขว่ถึงขั้นเบียดเสียด

“หนีไปเร็ว! ม้าป่าพยศ! ม้าป่าพยศ!”

เสียงผีเห่าที่ควมเข้ามาใกล้ส่งผลให้เด็กน้อยที่กำลังเสียใจเบือนหน้า
กลับมาทางด้านหลัง ถนนที่เคยพลุกพล่านบัดนี้ถูกแทนที่ด้วยความวุ่นวาย
โกลาหล แผงลอยถูกผู้คนวิ่งชนล้มระระนาด เปิดทางให้อาชาสีด้าตัวใหญ่
พุ่งเข้ามายังทิศที่นางยืนอยู่ด้วยความเร็วอันน่าสะพรึงยิง!

ดวงตาแดงก่ำเบิกโพลงด้วยความตกใจ ร่างกายหยุดนิ่งราวกับถูก
แช่แข็ง สมองที่ว่างเปล่าส่งผลให้ซินอ้ายไม่มีสติมากพอแม้แต่จะส่งเสียงร้อง
ขอความช่วยเหลือ เจ้าม้าพาบทับลงบนร่าง ขนาดของมันย่อมเหยียบนาง
ตายได้ภายในหนึ่งเดียว!

ในจังหวะที่สัตว์ร่างใหญ่กำลังจะย่ำเท้าลงมานั่นเอง ร่างในชุดสีขา

บริสุทธิกลับโอบพระยานเข้ามาพาร่างที่สิ้นระริกออกไปอีกทาง พันอันตรายไปได้อย่างหวุดหวิด!

ดวงตากลมโตขึ้นมองผู้ที่มาช่วยชีวิตตน น้ำตาที่ไหลอาบแก้มเริ่มแห้งเหือด อีกฝ่ายมีใบหน้างดงามประหนึ่งเทพธิดา ดวงหน้ารูปไข่สีขาวบริสุทธิราวกับเปลือกไข่มุก ตัดกับคิ้วโก่งเรียวสีดำ ดวงตาสีเข้มเรียวดังตาหงส์ดูลึกกลับเรือนผมดำล้นบางส่วนที่ปล่อยสยายทาบทับลงบนริมฝีปากรูปกระชับสีชมพูระเรื่อ

แม้ผู้ที่ช่วยชีวิตนางไว้ดูอายุไม่น่าจะเกินสิบขวบ ทว่านางก็มั่นใจว่าภายภาคหน้าพี่สาวผู้นี้ย่อมเติบโตเป็นหญิงสาวผู้งดงามที่สุดในแผ่นดินอย่างแน่นอน!

เจ้าของดวงหน้าหมดจดไร้ที่ติไม่ถือสากับสีหน้าตะลึงงันของชินอ้ายเนื่องจากเห็นผู้อื่นเป็นเช่นนี้มาจนชินตาเสียแล้ว

ร่างเล็กที่ถูกปล่อยออกจากอ้อมกอดได้สติ รีบคุกเข่าลงบนพื้นหยาบ “พี่สาว! ท่านช่วยข้าไว้ ต่อแต่นี้ข้าจะติดตามรับใช้ท่านไปชั่วชีวิต!”

อีกฝ่ายหนึ่งไปเล็กน้อย แต่ทว่าท่าการวางตัวยังคงความสงบและสง่างามดูเป็นธรรมชาติ “ข้ามิได้ต้องการผู้ติดตาม”

เสียงอันไพเราะส่งผลให้ชินอ้ายอ้าอึ้ง “เช่นนั้น...ข้า...” ทั้งมือและเสียงสั่นไปหมดด้วยความตื่นเต้น ยามนี้ความเลื่อมใสศรัทธาต่ออีกฝ่ายยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อยๆ “ข้าจะเชื่อฟังท่านทุกอย่าง!”

“เจ้าจะเชื่อฟังข้าทุกคำพูดจริงรี”

รอยยิ้มบางเบาบนริมฝีปากรูปกระชับส่งผลให้ผู้ที่ถูกเข่าอยู่รู้สึกตาพร่าลงเสียงตอบกลับราวกับคนละเมอ

“เจ้าคะ...ข้าจะเชื่อฟังทุกคำพูดที่ท่านบอก”

และนั่นก็เป็นครั้งแรกที่นางได้พบกับพี่สาวเทพธิดาผู้งดงามทั้งร่างกายและจิตใจ...

หนึ่ง

บุปผาน้อยผลิบานในชิวเทียน

เก้าปีต่อมา...

เชี่ยะเทียน¹ ลื่นสุดย่างเข้าชิวเทียน² ก้านหลิวริมน้ำโบกพลิ้วลู่ลมเริ่มผลัดใบโปรยลงสู่พื้น ท้องถนนแห่งเมืองหลวงที่ทอดยาวราวกับถูกปูทับด้วยผืนพรมสีเขียวสลบน้ำตาล

แม้อากาศจะเริ่มเย็นลง แต่การค้ายังคงครึกครื้น ตามร้านค้ามีคนยืนกวาดใบไม้แห้งออกไปอย่างขยันขันแข็ง กลิ่นหอมของอาหารและชารสเลิศโชยมากับสายลม ผู้คนที่ได้กลิ่นเผยสีหน้าหิวกระหาย มีทันไรก็ต้องแวะพักตามโรงเตี๊ยมและโรงน้ำชา พุดคุยพักผ่อนกันตามอัธยาศัย

สุดมุมถนนสายหลักของเมืองคือร้าน 'เชียนตีมชา' โรงน้ำชาอันดับหนึ่ง ที่สร้างชื่อเสียงไปหลายพันลี้ ผู้คนที่แวะเยือนแคว้นเหลียวจำต้องมายังโรงน้ำชาแห่งนี้เพื่อตีมชาดูสักครั้ง

เรียกได้ว่า “หากมาแคว้นเหลียวแล้วไม่แวะร้านเชียนตีมชา ก็เหมือนยังมาไม่ถึงแคว้นเหลียว”

¹ เชี่ยะเทียน (夏天) หมายถึง ฤดูร้อน

² ชิวเทียน (秋天) หมายถึง ฤดูใบไม้ร่วง

ภายในโรงน้ำชาชื่อดังโอ่อ่ากว้างขวาง ลูกค้านักหน้าหลายตาแต่ก็ไม่มีเสียงดังรบกวน ทรก้นข้าม ยังกลับแสนสงบและอบอุ่น ลูกค้านักที่ก้าวพ้นธรณีประตูเข้ามาต่างรู้สึกเหมือนตนได้กลับบ้าน

หลังจากที่สาวคนนั้นพาตุ๋นย้ายมาฝากไว้กับลั่วลือ เจ้าแสร้งเนียนตี๋มชา กาลเวลาที่ผ่านพ้นก็เปลี่ยนเด็กน้อยในวันวานให้กลายเป็นตรุษนี้อยู่วัยแรกแย้ม แม้นางมิใช่โฉมสะคราญแต่ก็น่ารักสดใส ยามเจ้าของดวงหน้ารูปหัวใจคลี่ยิ้ม มักเผยให้เห็นรอยนุ้มบนสองข้างแก้ม กลายเป็นภาพที่ตราตรึงอยู่ในใจผู้ที่พบเห็นจนยากนักจะลืมเลือน ไม่ว่านางจะพบปะผู้ใดก็มักจะได้รับความรักและความเอ็นดูจากแขกเหรื่อซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุอยู่เสมอ

เช้าวันนี้นางสวมชุดสีส้มเพื่อต้อนรับฤดูกาลใหม่ สองมือถือถาดไม้บรรจุแป้งและถ้วยน้ำชาออกมาจากโรงครัวทางด้านใน ระหว่างเดินไปยังโต๊ะที่หมายก็มีเสียงเอ่ยทักอย่างไม่ขาดสาย

“อาอ้าย วันนี้เจ้าแต่งกายน่ารักมาก”

“...อาอ้าย เจ้าเปลี่ยนทรงผมแล้วหรือ”

“อาอ้าย วันนี้ข้าพาหลานชายมาด้วย อยากจะแนะนำให้เจ้ารู้จัก...”

ตรุษนี้อยู่ได้ฟังดังนั้นก็ผงกศีรษะทักทายคนทั้งหลาย “อรุณสวัสดิ์เจ้าคะ...นายท่านนิน...เจ้าคะฮูหยิน...ทรงผมนี้สหายข้าเป็นคนที่ให้...ได้เท่าชงน้ำชาของท่านใกล้หมดแล้ว ข้าจะให้คนเปลี่ยนปั้นชามาให้ใหม่ะเจ้าคะ”

แม้ได้เท่าชงจะมีท่าที่อยากให้นางสนทนากับหลานชาย ทว่าซินอ้ายก็มีเหวพริบพอที่จะแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินแล้วลืกลีบตาออกมาด้วยรอยยิ้ม ในที่สุดก็ยกชามมาถึงที่หมาย

“อรุณสวัสดิ์เจ้าคะได้เท่าถั่ง วันนี้ฮูหยินมิได้มาด้วยหรือเจ้าคะ” นางกล่าวกับผู้อาวุโสพร้อมรินชาให้อย่างนอบน้อม

กลิ่นหอมที่ต่างจากเคยส่งผลให้อีกฝ่ายเพ่งมองถ้วยชาดินเผา

“อาอ้าย เหตุใดวันนี้จึงมิใช่ชาจี้ฮวา³เล่า” ได้เท่าถั่งเอ่ยถามตรุษนี้อยู่

³ จี้ฮวา (菊花) หมายถึง ดอกเบญจมาศ หรือ ดอกเก๊กฮวย

ที่คุ้นหน้าคุ้นตากันมานานกว่าสามเดือนอย่างเป็นทางการ ความเป็นมิตร ความเอ็นดูที่มีให้นาง มีต่างจากมีให้บุตรหลาน

“เรียนได้เท่าถึง ยามนี้ใกล้เช้าชีวิตเย็นแล้ว หากท่านดื่มชาซึ่งชาที่เป็น ชาตุ๋นเย็นจะไม่ดีต่อสุขภาพ ข้าจึงนำชาเถี่ยกวนอิม⁴ เซ่ม ซึ่งเป็นชาประเภท อุ๋หลง⁵ มาให้แทนเจ้าค่ะ”

การดื่มชาบ่งบอกสถานะทางสังคม การเข้าโรงน้ำชาจึงค่อนข้างแพร่หลายในหมู่คนชนชั้นสูง จึงกล่าวได้ว่าผู้รู้เรื่องชาย่อมมีอารยธรรมและเข้าใจ วัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง

ผู้อาวุโสพยักหน้าด้วยความชื่นชม ยื่นมือออกไปยกถ้วยชาขึ้นมาสูดดม กลิ่นเป็นอันดับแรก กลิ่นของมันคล้ายคลึงกับกล้วยไม้ป่าในยามฝนโปรยปราย ครั้นลองจิบก็พบกับความกลมกล่อมจนสมองปลอดโปร่งโล่งสบาย กระทั่ง กลิ่นลงคอไปแล้วยังคงความละมุนไว้นาน

“ชานี้ดีมาก! ออ้าย...หากเจ้าไม่นำมาให้ คนแก่อย่างข้าคงไม่มีโอกาส ได้ลิ้มลองชารสเลิศนี้เป็นแน่” ได้เท่าถึงหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจ

“ได้เท่า ข้าเองก็ชอบชานี้มากเช่นกันเจ้าค่ะ รสชาติของชาเถี่ยกวนอิม มีผู้คนแต่งกลอนสรรเสริญไว้ว่า ‘เจ็ดปั้นชงชาเถี่ยกวนอิม กลิ่นหอมรสหวาน ชื่นหัวใจ อันชีเมืองน้อยชาเลิศล้ำ หัวแดนใต้ฟ้าหาไหนเทียมได้’” ชินอ้ายกล่าว เสริม

“ดี...ถ้าแก่แล้ว เจ้ามีออ้ายที่เชี่ยวชาญเรื่องชาอย่างลึกซึ้งคอยช่วยเหลือ มีนาหลายปีมานี้การดำรงได้เจริญก้าวหน้าถึงเพียงนี้”

คำกล่าวชมส่งผลให้ชินอ้ายหันไปยั้งด้านหลัง พบว่าบุรุษร่างผอมวัย

⁴ ชาเถี่ยกวนอิม (铁观音茶) คือ ชาประเภทอุ๋หลงชนิดหนึ่ง ใบชามีน้ำหนักรูปร่างเหมือนเหล็ก มีกลิ่นหอมเหมือนดอกไม้ป่า ตัวน้ำชาเป็นสีออกทอง

⁵ ชาอุ๋หลง (乌龙茶) คือชาประเภทกึ่งหมักซึ่งอยู่ระหว่างชาเขียวกับชาดำ ไม่ใช่ชาตุ๋นหรือชาตุ๋นเย็น มีสรรพคุณช่วยขจัดความร้อนที่ค้างอยู่ในร่างกายจากฤดูร้อนที่ผ่านมา ทั้งยังสามารถสร้างสมดุลน้ำให้ร่างกาย ซึ่งคำว่า ‘อุ๋หลง’ (乌龙) แปลตรงตัวว่า มังกรดำ

⁶ คำแปลจากกลอน 七泡余香溪月露满心喜乐岭云涛

กลางคนมาหยุดยืนอยู่ด้านหลังตั้งแต่เมื่อไรก็มีอาจทราบได้

“ท่านลุงลี้ว...”

ลี้วลือคลีมีพลงพักหน้าให้ชินอ้าย เด็กสาวจึงหันกลับไปยังได้ทำ
ถึงอีกครั้ง

“เรียนได้เท่า ความรู้ของข้าหากเทียบกับท่านลุงลี้วแล้ว ข้าคงมีแค่
ทางอึ่งเท่านั้น”

คำถ่อมตนส่งผลให้เถาแก่และผู้อาวุโสส่งเสียงหัวเราะ ลี้วลือวางมือลง
บนไหล่บางที่เขาคูแลมาตั้งแต่เล็ก หน้าตาภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

“ได้เท่าถึง อ้ายเออร์มิใช่เพียงรู้เรื่องราว แต่นางยังเชี่ยวชาญด้านสมุนไพร
กับบุปผาอีกด้วย”

“จริงหรืออ้าย” ผู้อาวุโสหันไปยังชินอ้ายด้วยสีหน้าสนใจ

“ข้าเพียงศึกษาเล่นเพื่อฆ่าเวลาในยามว่างเจ้าคะได้เท่า”

“เจ้าอายุยังน้อยแต่กลับขยันศึกษาหาความรู้ นับว่ามีความเพียร” ได้เท่า
ถึงยกขาขึ้นจับก่อนจะวางถ้วยชาลงเมื่อนึกบางสิ่งขึ้นมาได้ “จริงสิ ข้าพอมิคน
รู้จักในวังอยู่บ้าง ด้วยความสามารถของอ้าย ถ้าสามารถสอบเข้าวังหลวงไป
ทำงานในห้องเครื่อง ไม่นานหากทำอาหารได้รสชาติดูถูกปากเบื่องบนาจจะ
ก้าวหน้า กลายเป็นผู้มียศถาบรรดาศักดิ์เสียวนา”

ชินอ้ายเบิกตากว้างขึ้นอย่างคาดไม่ถึง นางไม่เคยคิดว่าตนเองจะมีความ
สามารถถึงขั้นจะเข้าวังหลวงได้ อีกอย่าง นางมาทำงานที่โรงน้ำชาแห่งนี้ก็ด้วย
คำสั่งของพี่สาวผู้นั้น หากจะให้ลืมนบุญคุณของผู้มีพระคุณแล้วเข้าวังไปเพื่อ
ความสุขสบายส่วนตนเช่นนั้น นางทำไม่ลง

ร่างเล็กตัดสินใจแล้วก็เตรียมจะเอ่ยปากปฏิเสธได้เท่าผู้หวังดี ทว่า
ลี้วลือกลับบีบไหล่ของนางเบาๆ ชินอ้ายจึงปิดปากเงียบ ปล่อยให้ท่านลุงที่ตน
เคารพเป็นผู้จัดการ

“ได้เท่าถึง ข้าขอขอบคุณความหวังดีของท่านแทนอ้ายเออร์ ทว่าน่า
เสียดายเหลือเกิน นางมีผู้จองตัวไว้อ่อนแล้ว”

ชายวัยกลางคนค้อมศีรษะ ตรูณีน้อยจึงทำตามโดยมีคำถามหนึ่งผุดขึ้นในใจ เหตุใดนางจึงไม่เคยรู้เรื่องการจองตัวที่วุ่นนี้มาก่อน หรือว่าพี่สาวจะบอกบางอย่างกับท่านลุงแล้วโดยไม่บอกให้นางรู้

ซินอ้ายเก็บงำความสงสัยไว้ภายในได้รอยยิ้ม ไม่ว่าอย่างไรก็เชื่อมั่นว่าในโลกใบนี้ พี่สาวกับท่านลุงล้วย่อมหวังดีกับนางที่สุด

ฝ่ายผู้อาวุโสยอมเข้าใจในเจตนาที่เฝ้าแก้แล้วต้องการจะสื่อ จึงเบือนส่ายตาไปยังบันชา ลอบถอนหายใจแผ่วเบา

“นับว่าน่าเสียดายจริงๆ” ท่านได้ทำขบคิดอยู่ในใจ มีความรู้สึกว่าคุณซินอ้ายเหมาะที่จะเป็น ‘บางสิ่ง’ ที่มากกว่าแค่เป็นผู้ชงชาอยู่ในโรงน้ำชาแห่งนี้ นึกไปถึงว่าแล้วในภายภาคหน้า บุปผางามพิสุทธิ์ดอกนี้จะเติบโตเป็นเช่นไรกันนะ...

ซินอ้ายอยู่ช่วยงานที่โรงน้ำชาจนกระทั่งเวลาสว่างเลยเข้าสู่ยามอุ⁷ ล้วยสื่อ
จึงบอกให้นางกลับมาพักผ่อนที่เรือนเล็กทางด้านหลัง

ทว่าทันทีที่ร่างเล็กเปิดประตูเข้าไป ก็พบว่ามีคนผู้หนึ่งนั่งรอนางอยู่ก่อนแล้ว

“วังหลวงเขี่ยวะซินอ้าย! เจ้าปล่อยให้อีกาสตีๆ หลุดลอยไปได้อย่างไรกัน!”

เสียงร้องแหลมของสหายส่งผลให้ผู้ฟังส่ายหน้า ชาวสารนั้นช่างส่งไปถึงอีกฝ่ายรวดเร็วทันใจเช่นเคย

ตรูณียัยเดียวกันซึ่งนั่งรอนางอยู่ในห้องมีนามว่า ‘ม่อลี่’ เป็นหลานสาวแท้ๆ ของเจ้าแก็งเหี้ย นางเติบโตมากับโรงน้ำชาแห่งนี้ แต่กลับเอาดีทางด้านชาวสารแทนที่จะเป็นกิจการของตระกูล เจ้าแก็งเหี้ยพยายามสั่งสอนเรื่อง ‘กุลสตรีสมควรสอดรู้สอดเห็น’ ให้แก่ม่อลี่หลายครั้งหลายคราจนเบื่อหน่ายที่จะ

⁷ ยามอุ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 11.00 - 12.59 น.

พูด สุดท้ายจึงปล่อยให้หลานสาวทำตามใจชอบเพราะพูดเท่าไรนางก็ไม่ยอมฟัง

แม้ม่อลี่จะไม่ใช้สตรีปากสว่าง แต่อย่าคิดจะบริภาษถามอะไรงานเซียว มิเช่นนั้นมิหวังได้ฟังนางพูดจนลืงหลับก็ไม่ยอมเลิกราแ่น

ม่อลี่เห็นผู้ที่เพิ่งเข้ามาเจียบไปก็จิกตาจ้องมองนางทันที “ซินอ้าย นี่เจ้ากำลังว่าข้าใจไซ้หรือไม่”

ผู้ถูกจับได้แสวงทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ เปลี่ยนเรื่องอย่างแนบเนียน “ข้ามิได้อยากเข้าวังเสียหน่อย”

สาวน้อยเอ่ยพลางเดินตรงไปทรุดกายนั่งฝั่งตรงข้ามกับม่อลี่ รินชาร้อนใส่ถ้วย ส่งกลุ่มควันให้ลอยคลุ้ง แต่ยังไม่ทันจะเอื้อมมือไปยก ถ้วยชาก็ถูกคู่สนทนาช่วงชิงไปเสียก่อน

“ซินอ้าย เจ้ากับข้าอายุสิบสี่ปีแล้ว ต่อให้เจ้าไม่ยอมเข้าวัง อย่างน้อยก็ยอมมีความปรารถนาอื่น มากกว่าทำงานที่ร้านเขียนด้อมชาอยู่เช่นนี้”

แม้อายุสิบสี่ปีจะไม่อาจเรียกได้ว่าเติบโตเป็นสาวเต็มตัว ทว่าสตรีไม่น้อย พออายุครบสิบสามก็ถูกส่งตัวเข้าวังหลวง เดิมทีสตรีในเรือนย่อมต้องเชื่อฟังคำชี้แนะของบุพการีและผู้อบรมเลี้ยงดูมาจนใหญ่ ไม่มีสิทธิ์มีเสียงเป็นของตนเอง ด้วยเหตุนี้พวกนางที่ได้เข้าวังจึงถือว่าโชคดีกว่าสตรีอื่นๆ

เดิมทีซินอ้ายไม่คิดจะตอบเรื่องนี้ แต่เมื่อดวงตาหวานสบเข้ากับแววตาจริงใจและสีหน้าห่วงใยของสหาย นางจึงได้วางมือทั้งสองข้างลงบนโต๊ะ พร้อมกับนั่งหลังตรง สีหน้าจริงจังขึ้นหลายส่วน

“แล้วความปรารถนาของเจ้าคืออะไรเล่า เสียวลี” นางเอ่ยถามม่อลี่ ม่อลี่ยกขาขึ้นดื่มจนหมด ผู้ใดบ้างที่ไม่มีความฝัน “แน่นอนว่าต้องเป็นเรื่องการออกไปจากโรงน้ำชาแห่งนี้!” น้ำเสียงดูภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

“แล้วอย่างไรต่อ”

“อย่างไรอะไร” นางมีสีหน้างวย

“หากออกไปจากโรงน้ำชาแล้วจะทำอย่างไรต่อหรือ”

“ก็...ก็ต้องจากไปให้ไกล” ผู้ที่ถูกคาดหวังเริ่มอ้าอึ้ง ดวงตากลอกไปมา อย่างลุลลลุลลลจนน่าขัน

“เสียวี่! หากมีเพียงความปรารถนาแต่ไร้ซึ่งการวางแผน เจ้าก็ทำได้แค่ฝันแต่ไม่มีวันได้ลงมือทำนะ” ชินอ้ายกล่าวจบก็หยิบถ้วยดินเผาใบใหม่ขึ้นมารินชาใส่ ยกขึ้นสูดดมกลิ่นหอมของมันอย่างไม่รีบร้อน ขณะที่สีหน้าคนมองแปรเปลี่ยนเป็นงอแง

“เจ้ารังแกข้านี้หนา!” หลานสาวเถาแก่เนียฟูบหน้าลงบนโต๊ะ โอตครวญอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ

“ข้าไม่ได้รังแกเจ้านะเสียวี่! ที่ข้าเตือนก็เพราะหวังดี ลองคิดดูนะ เจ้าอยู่ที่นี้มิใช่ทำให้กินสามมื้อ ที่อยู่ที่นอนก็แสนสบาย ลูกจ้างทั้งหลายเดินผ่านเจ้าก็มีแต่จะเคารพยำเกรง หากเจ้าไปจากที่นี่ แล้วเจ้าจะอยู่อย่างไรเล่า”

ม่อลี่ได้ยืนดั่งนั้นก็รีบเบยหน้าขึ้น จีบจ้องชินอ้ายตาเซ็ง “พูดเช่นนั้นหมายความว่าเจ้ามีแผนการ?”

ตรุณีน้อยยกมุมปากเผยลักยิ้มอันแสนมีเสน่ห์ “เหตุใดข้าจึงต้องคิดแผนการด้วยเล่า ในเมื่อพี่สาว...”

ผู้ฟังกลอกตาขึ้นมองเพดาน “พอๆๆ เจ้ากำลังจะพล่ามเรื่องนี้ให้ข้าฟังอีกแล้ว ข้าฟังมาเก้าปีจนแทบจะละเมอออกมาเป็นคำว่า ‘พี่สาว’ อยู่รอมร่อ ชินฟังเจ้าพูดอีกมีหวังข้าได้เห็นภาพหลอนกันพอดี”

“เจ้ากล่าวนางเป็นภาพหลอนได้อย่างไรกัน พี่สาวของข้าจะเป็นเทพธิดานะ มิใช่ภูตผี เจ้าไม่เคยเห็นนางมาก่อนด้วยซ้ำ”

เด็กสาววัยเดียวกันอ้าปากเตรียมจะเถียง แต่มีทันไรก็ต้องปิดปากเงียบด้วยสีหน้าขัดใจเป็นอย่างยิ่ง

ใครบอกว่านางไม่เคยพบพี่สาวของชินอ้ายมาก่อน แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างจึงไม่สามารถพูดออกไปได้ ผู้ที่ค้นปากอยากจะพูดจึงจำต้องกลักรลนพื้นทนอย่างสุดความสามารถ เรื่องนี้นับว่ายากยิ่งกว่านั่งฟังผู้เป็นป้าบ่นเสียอีก

“เจ้าคะแม่นางตู้ พี่สาวของเจ้าดังมาปามเทพธิดาบินร่อนลงมาจากรวงสวรรค์ ความงามเลิศล้ำสยบเทพสยบมาร แถมยังเสกคนบางคนให้กลายเป็นเต่าเป็นลาได้ด้วย”

“เลี้ยวสิ!” ชินอ้ายถลึงตา

ผู้ล่อเลียนกลับผุดลุกขึ้นก่อนจะสายกันยั่วเย้า “มาได้แล้วเจ้าหลานน้อย วันนี้เจ้ารับปากว่าจะไปวัดเอ๋อร์เหยียนกับข้านะ”

แล้วมิทันไรม่อลี่ก็วิ่งออกไปจากห้อง เพราะเกรงว่าจะถูกคนลัทธิบูชาพี่สาวจับตัวนางมาลงโทษ

เจ้าของดวงหน้าหมดจดมองร่างที่วิ่งจากไปด้วยสีหน้าหลากหลาย ทั้งโกรธเคืองแต่ก็ช่างนอนยากหัวเราะไปในคราเดียวกัน การมีม่อลี่เป็นสหายนั้นสร้างสีสันแก่ชีวิตของนางไม่น้อย

ความจริงวัดเอ๋อร์เหยียนมิใช่วัดชื่อเสียงโด่งดังมากเท่าวัดอื่นๆ ในเมืองหลวง ทว่าสาเหตุที่ดึงดูดให้หลานสาวแห่งโรงน้ำชาชอบมาที่นี้ก็เพราะคิดถึงเกี่ยวน้ำที่นางแสนโปรดปราน

ระหว่างการเดินทาง ถนนสายหลักของเมืองถูกปิดกั้นให้ขุนพลและนายกองทั้งหลายสัญจรมุ่งหน้าไปยังประตูวังหลวง สีหน้าทุกคนล้วนเคร่งเครียดจริงจัง จนผู้พบเห็นพากันใจไม่ดีตามไปด้วย

“เห็นว่าแคว้นหยางกับแคว้นผู่ประกาศเป็นพันธมิตรกันอย่างเป็นทางการ...” ม่อลี่เว้นจังหวะเพื่อเป่าลมใส่เกี่ยวน้ำที่ส่งควันร้อนฉุย พอส่งมันเข้าปากก็เคี้ยวตุ้ยๆ เสียพูนแก้ม “อีกไม่นานสัญญาสงบศึกระหว่างแคว้นหยางกับแคว้นอู่ก็จะหมดลง แคว้นเหลียวกับแคว้นอู่ตั้งแ่งมีนตึงใส่กันมานาน ต่อให้ไม่เคยมีสงครามกระทบกระทั่งกัน แต่เรื่องนี้คงทำให้ฮ่องเต้หัวนพระทัยไม่น้อย คงเกรงว่าแคว้นอู่จะขยายอาณาเขตสู่แคว้นเหลียว”

“ข้าไม่ชอบสงครามเลย” ชินอ้ายไม่ขึ้นชอบการรบราฆ่าฟัน พอได้ยินสหายกล่าวเช่นนี้จึงเผยสีหน้าเคร่งเครียด มือจับตะเกียบคืบเกี่ยวน้ำขึ้นมาจ้องมองอย่างเหม่อลอย

อีกฝ่ายกลับชดน้ำแกงด้วยสีหน้าไม่ทุกข์ไม่ร้อน “ซินอ้าย เราจะห้ามไม่ให้มันเกิดขึ้นก็คงไม่ได้หรอก เรื่องจะรบหรือไม่รบอยู่ที่เบื้องบนเป็นผู้ตัดสินใจ”

ผู้ฟังได้ยินก็ทอดถอนใจ ครั้นเมื่อของอร่อยเข้าปากนางก็เบือนสายตาดูจากม่อลี่ไปยังทิศเหนือรอบข้าง ยังคงจดจำการมาเมืองหลวงครั้งแรกได้อย่างชัดเจน รวากับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้

ถ้าแก่เงินถูกทางการจับตัวไปแล้ว ป่านนี้คงยังชดใช้ความผิดเรื่องการซื้อขายหาสอยอย่างผิดกฎหมายอยู่ในคุกหลวง...

เด็กสาวครุ่นคิด ก่อนสายตาส่งประกายพุ่งเข้าที่ร้านสูงโปร่งแห่งหนึ่งในชุดสีขาวบริสุทธิ์ที่เดินตรงเข้ามาในร้านเกี้ยว เรือนผมสีดำของเขาสวยยาวเลยแผ่นหลัง ใบหน้าถูกปกปิดด้วยหมวกผ้าโปร่งสีขาว เผยให้เห็นเพียงโครงหน้ารูปไข่ ท่วงท่าของเขาช่างงามสง่าเสียจนนางนึกถึงใครบางคนขึ้นมา

“พี่สาว...”

แม่ในใจจะร้องบอกว่ารูปร่างของอีกฝ่ายเป็นบุรุษ แต่ความคล้ายคลึงกันอย่างประหลาดส่งผลให้นางมองตามเขาอย่างไม่ละสายตา

ราวกับเขารู้ตัวว่าถูกมองอยู่จึงฉินหันมามอง แต่เพียงครู่เดียวก็ละความสนใจ ร่างในอาภรณ์สีขาวนั้นเดินตรงเข้าไปซื้อเกี้ยวน้ำจากท่านยายฉู ครั้นจ่ายเงินเสร็จแล้วก็หายลับไปกับฝูงชน

“อ้าย...ซินอ้าย!”

เจ้าของชื่อได้สตรืบทันทีกลับมา ก่อนจะพบว่าม่อลี่กินเกี้ยวน้ำจนหมดเกลี้ยงแล้ว

“ใจลอยอันใดอยู่หรือ” อีกฝ่ายเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม แต่ซินอ้ายยิ้มพร้อม กับส่ายหน้าเล็กน้อย ม่อลี่จึงหยิบเงินส่วนหนึ่งออกมาจากถุงเงินแล้ววางลงบนโต๊ะ “นี่ค่าเกี้ยวส่วนของข้า เดี่ยวข้าจะไปซื้อเบ็ดขึงไปฝากท่านป้าก่อน รีบๆตามมาละ”

“ข้ารู้ว่าเจ้าจะแอบไปซื้อซาลาเปา” ผู้เป็นสหายดักคอบอย่างฉูทัน

“ก็มันยังไม่อืมท้องนี่นา เจ้าห้ามข้าไม่ได้หรอก” นางกล่าวจบก็รีบเดิน ลัดเลาะจากไป ปล่อยให้เด็กสาวจัดการเกี่ยวในซามของตนก่อนจะเดินไป จ่ายเงินกับท่านยายดู

“ท่านยาย ค่าเกี่ยวน้ำสองซาม”

หญิงชราเงยหน้าขึ้นมาจากหม้อน้ำ โบกมือไปมาอย่างกระฉับกระเฉง “ไม่ต้องหกรอกยายหนู มีคนจ่ายให้พวกเจ้าแล้ว”

“จ่ายให้?” ชินอ้ายมีสีหน้าฉงนสงสัย “ผู้ใดกันหรือท่านยาย”

เรื่องมากินเกี่ยวที่นี้นางมิได้แจ้งท่านลุงลั่วหรือเถาแก่เนี้ย แล้วผู้ใดกัน ที่จะจ่ายเงินให้พวกนาง

ผู้ถูกถามลงมือลวกเกี่ยวต่อขณะที่ตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก “ก็คุณชาย หมวกขาวเมื่อครูนี้อย่างไรเล่า”

ชินอ้ายกลับมาถึงห้องในยามสาย เรื่องที่มีคนแปลกหน้าจ่ายค่าเกี่ยว
น้ำให้นางกับสหายยังคงคาใจ ผิดกับม่อลี่ที่เก็บเงินอี่เปะเข้าถุงผ้าอย่างชื่นมื่น และแยกไปพักผ่อน

‘คุณชายหมวกขาว...’

ดรุณีน้อยคิดพลางส่ายหน้าน้อยๆ จากนั้นก็สาวเท้าไปที่เตียงแล้วก้มลงหยิบกล่องไม้ขนาดเล็กออกมาอย่างทะนุถนอม แม้มันจะถูกเก็บเอาไว้ใต้เตียงแต่ก็ได้รับการดูแลทำความสะอาดอย่างดียิ่งไม่เหมือนฝุ่น วังเล็กทรุดตาย นั้งบนเตียงก่อนจะเปิดฝากล่องออก เผยให้เห็นด้านในที่มีของอยู่ทั้งหมด ห้าสิ่ง

ดวงตาทานมองกวาดดูอย่างละเอียด เพื่อให้แน่ใจว่าทุกอย่างไม่ชำรุดเสียหาย ไม่ว่าจะเป็นหวีหยก ปิ่นทองคำ ต่างหูไข่มุก หรือสร้อยลูกปัด นางยืมย่องอย่างพึงพอใจที่ของเหล่านั้นล้วนไม่สึกหรอ จนกระทั่งสายตาสะดุดเข้ากับกำไลเงินที่ห้อยด้วยจี้รูปดอกเหมยเล็กๆ จดจำได้ว่าตนรับของขวัญชิ้นนี้เมื่ออายุสิบขวบ แม้จะชอบแต่ก็ไม่เคยแตะต้องด้วยขนาดของมันยังใหญ่

เกินไป

มือเรียวยาวเล็กเคลื่อนไปหยิบกำไลเงินวงนั้นขึ้นมา บรรจงสวมมันเข้าที่มือข้างซ้าย พบว่าบัดนี้ขนาดของมันพอดีกับข้อมือและเรียวยาวแขนของตน ไม่เหมือนกับที่ผ่านมา

ทุกสรรพสิ่งยังคงเคลื่อนไหว แต่เวลาเดียวกันก็กลับหยุดนิ่ง

เด็กสาวหลับตาลงอย่างเชื่องช้า ความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่วร่าง ที่ผ่านมานับว่าโชคดีเหลือเกินที่นางได้รับความเมตตาและโอกาสเริ่มต้นชีวิตใหม่ นางรำลึกถึงสิ่งนี้อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน หากสักวันได้ตอบแทนคุณคงจะดีไม่น้อย

“อ้ายเออร์”

เสียงแหบทุ้มอันคุ้นเคยส่งผลให้ผู้ที่กำลังจมอยู่ในห้วงคำนึงผุดลุกจากเตียง นางเร่งปิดผกกล่องไม้แล้วดันมันเข้าใต้เตียงอย่างรีบร้อนผิดวิสัยครั้งร่างของลั้วสื่อปรากฏขึ้นที่หน้าห้อง นางก็รีบโพล่มือข้างซ้ายไปด้านหลังซ่อนของขวัญล้ำค่ามิให้ท่านลุงได้เห็น

ไม่ใช่เพราะว่าการมีสิ่งของล้ำค่าเหล่านี้ถือเป็นความผิด แล้วก็ไม่ใช่ว่านางกลัวว่าของจะถูกขโมยไป แต่เป็นเพราะนางรู้สึกเคอะเขิน หากต้องบอกกล่าวเรื่องของขวัญเหล่านี้กับผู้อาวุโสต่างหาก

“ทะ...ท่านลุงลั้วเรียกข้าหรือเจ้าคะ”

เก้าอี้แก๊งโรงน้ำชามองท่าที่แปลกๆ ของผู้ที่ตนรับเลี้ยงดูมาหลายปี ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม จนผู้ถูกมองเริ่มใจเสีย ทว่าจังหวะต่อมาเขากลับคลี่ยิ้มอย่างอ่อนโยน

“อ้ายเออร์ ‘นาง’ มาแล้ว”

เพียงได้ยินคำว่า ‘นาง’ ออกมาจากปากของลั้วสื่อ ซินอ้ายก็สาวเท้าเข้าไปหาชายวัยกลางคนอย่างรวดเร็วประหนึ่งนกน้อยโผบิน แล้วเขย่าแขนของเขาเบาๆ อย่างตื่นเต้น

“จริงหรือท่านลุงลั้ว ท่านไม่ได้หลอกข้าใช่ไหมเจ้าคะ”

“เรื่องเช่นนี้ใครจะกล้าหลอกเจ้ากันเล่า” ผู้อาวุโสกลั้นหัวเราะ มองเด็ก

สาวอย่างขบขันระคนเอ็นดู

“ขอบคุณท่านลุงเจ้าค่ะ” ซินอ้ายคลี่ยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีขาวสะอาด

พี่สาวมักมาเยี่ยมนางที่โรงน้ำชาปีละครั้ง แม้การพบเจอจะเป็นเพียงการพูดคุยกันไม่กี่ชว่ยาม ทว่าก็เป็นช่วงเวลาที่นางเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อมากที่สุดในรอบปี แต่ดีใจได้ไม่นานนางกลับหุบยิ้ม พร้อมกับค่อยๆ ปล่อยแขนของ ลัวลืออย่างเชื่องช้า

“เจ้าไม่ดีใจหรือ” ครานี้เป็นที่ของลัวลือบ้างที่ประหลาดใจเมื่อเห็นสีหน้าดังกล่าว

ปกติตัวซินอ้ายมักจะดูสดใส ยิ่งเมื่อกล่าวถึงพี่สาวก็ยังมีชีวิตชีวามากกว่าปกติเป็นสิบเท่า ยี่สิบเท่า เมื่อเห็นว่าจู่ๆ ก็มีท่าทีตรงข้ามเช่นนี้แล้วเขาก็พลอยรู้สึกไม่สบายใจไปด้วย

“ดีใจเจ้าค่ะ เพียงแต่...” ซินอ้ายเผยสีหน้าลังเลออกมาหลายส่วน “ปกติพี่สาวมักจะมาพบข้าช่วงต้นตงเทียน แต่หนนี้นางกลับมาหาข้าช่วงต้นชิวเทียน ข้าจึงรู้สึกแปลกใจ”

ชายวัยกลางคนมองใบหน้าเป็นกังวลของเด็กสาว แล้วก็ยื่นมือออกมาลูบศีรษะเล็กอย่างอ่อนโยน “ในเมื่อเจ้าสงสัย ก็ออกไปถามเจ้าตัวเองไม่ดีกว่าหรือ”

ซินอ้ายเงยหน้าขึ้นสบตาเขา สีหน้าผ่อนคลายลง “ท่านลุง ลัว พี่สาวอยู่ที่ใดหรือเจ้าค่ะ”

“นางรอเจ้าอยู่ที่สวน รีบไปเถิด”

“เจ้าค่ะ”

ลัวลือยืนมองร่างเล็กๆ ที่เร่งรุดจากไปอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะยกมือทั้งสองขึ้นโพล่หลัง

‘อ้ายเออร์ เจ้าช่างมีวาสนานัก...’

ชายวัยกลางคนครุ่นคิดอย่างเงียบเชียบ ขณะสายตาเคลื่อนไปจับจ้องกลุ่มเมฆาที่จับตัวเป็นก้อนอยู่บนผืนฟ้า ล่องลอยไปมาอย่างเอื่อยเฉื่อย แต่

กลับอยู่ไกลแสนไกลสุดจะเอื้อมมือไขว่คว้า

สายลมร้อนปะทะเข้ากับอากาศหนาวเย็นจนให้รู้สึกไม่สบายตัว
ฤดูกาลเช่นนี้...เอาน้ำเอานอนไม่ได้

สอง ปรารถนาสุดท้าย

ปกติชินอ้ายมิได้ชื่นชอบการออกกำลังกายนัก ทว่าคราวนี้กลับวิ่งเร็วราวกับติดปีก จนกระทั่งหยุดเท้าลงเบื้องหน้าทางเข้าสวนเล็กที่นางมักจะแวะเวียนมาเป็นประจำ

ตรुณีน้อยยืนนิ่งอยู่เนิ่นนาน สูดหายใจเข้าออกลึกๆ เพื่อให้ก้อนเนื้อในอกที่เต็นแรงอยู่ได้สงบลง

เรื่องที่น่างวยกเล่าให้พี่สาวฟังมีมากมายเหลือเกิน แต่ไม่รู้ว่าควรจะเริ่มเล่าเรื่องใดก่อนจึงจะดี

ร่างเล็กในชุดสีส้มเรียบเรียงคำพูดไว้ในใจ ครั้นสาวเท้าไปด้านใน ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าคือเทพธิดาผู้อยู่ในชุดสีขาวบริสุทธิ์ ซึ่งกำลังหันหน้ามองมายังตน รอยยิ้มบนใบหน้าอันไร้ที่ติส่งผลให้ชินอ้ายคลี่ยิ้มกว้าง

หลายปีมานี้ผู้มีพระคุณเติบโตกลายเป็นโฉมสะคราญที่งดงามปานลุ่มเมือง ใบหน้าที่เคยเด่นชัดตั้งแต่เยาว์วัยอ่อนหวานละมุนยิ่งกว่าเดิม รวมถึงความสนิทสนมที่มีให้นางนั้นก็มากขึ้นจนน่าตกใจ โดยเฉพาะช่วงสี่ปีให้หลังมานี้ยิ่งใกล้ชิดกันเป็นพิเศษ

แม้อาภรณ์ที่นางสวมใส่จะเป็นผ้าทึบชาย ทว่ามันก็มีอาจปกปิดเอา

คอดกิวและทรวงอกเด่นสวยไปได้ นอกจากนี้นางยังมีวรยุทธ์แกร่งกล้า
จนน่าเลื่อมใส ในได้ทีล้าจะหาสตรีใดเทียบพี่สาวผู้นี้ได้สักคนไหม

“พี่สาวของนางมิใช่บุรุษหมวกขาวผู้ั้น...พวกเขาเป็นคนละคนกัน”

โลกทั้งใบพลันสว่างสดใสขึ้นมาทันตาเห็น จนนางลืมนึกถึงสิ่งที่ตั้งใจจะ
พูดกับอีกฝ่ายขึ้นมาชั่วขณะ

“พี่สาว...ท่านมาเยี่ยมข้าแล้ว” ลมหายใจของชินอ้ายสะดุดลง นางได้
กล่าวประโยคสันคิตที่สุดออกไปเสียแล้ว

ผู้ฟังมองสีหน้าเคลิ้มฝันของตรุณีน้อยแล้วคลี่ม้อย่างเอ็นดู แขนเรียวยาว
เพียงยื่นออกไปก็สามารถเรียกให้อีกฝ่ายเดินเข้ามาหา ครั้นชินอ้ายเข้าไป
ใกล้จึงเห็นว่ามืออีกข้างของพี่สาวถือลับทອງเหลืองขนาดเล็กอยู่

“ให้เจ้า”

“ขอบคุณเจ้าค่ะพี่สาว” ชินอ้ายรับของมาด้วยสีหน้าตื่นเต้น ครั้นเปิด
ออกจึงเห็นว่าด้านในบรรจุชาดสีแดงสด นับว่าเป็นเครื่องประทีนโคมที่หายาก
เนื่องจากต้องนำเข้าจากต่างแคว้น นางได้ยืนยันว่ามีเพียงสตรีสูงศักดิ์ในวังหลวง
เท่านั้นจึงมีโอกาสได้ใช้

เด็กสาวมองของในมือแล้วซ่อนตาขึ้นมองผู้มาเยือนตาไม่กะพริบ คน
เบื้องหน้านางคือผู้ที่คุ้นเคย แต่แท้จริงแล้วชินอ้ายมิเคยรู้เรื่องอันใดเกี่ยวกับ
อีกฝ่าย ไม่รู้แม้กระทั่งชื่อเสียงเรียงนาม แต่เรื่องนี้หาสำคัญสำหรับนางไม่
ในเมื่อพี่สาวคือผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตนาง มิหนำซ้ำยังหาที่อยู่ให้ซุกหัวนอน
ชีวิตนี้นางพร้อมจะส่งเสียผู้ใดก็ได้ แต่ต้องมีใช้กับพี่สาวผู้นี้

เจ้าของนัยน์ตาเรียวหงส์เห็นอีกฝ่ายเก็บของขวัญเข้าอกเสียไป
อย่างเงียบเชียบก็กล่าวอย่างอ่อนโยน “เจ้าเติบโตเป็นสาวแล้ว ต้องรู้จักดูแล
ตัวเอง” กล่าวพลางเอื้อมมือออกไปสัมผัสข้อมือเล็ก มองมาที่นางอย่างสำรวจ
ตรวจตรา

“อ้ายเออร์ ช่วงที่ข้าไม่อยู่ มีผู้ใดกล้ำรังแกเจ้าหรือไม่”

“ไม่มีเจ้าค่ะ ท่านลุงแล้วและคนอื่นๆ ล้วนดีต่อข้ามาก” นางยกยิ้มพลาง

จ้องมองอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ

เมื่อสตรีในชุดสีขาวเห็นแวตาศรีทราของชินอ้ายก็ปิดปากหัวเราะ
แผ่วเบา สายตาเปล่งประกายลึกล้ำ ก่อนจะสังเกตเห็นวัตถุสีเงินสะดุดตาบน
ข้อมือเด็กสาว ด้วยความสนใจนางจึงยกแขนเพรียวบางเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น

“นี่คือ...?”

พวงแก้มของผู้ถูกถามเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นสีลูกท้อ “พี่สาว ท่านอาจจำ
ไม่ได้ กำไลเงินนี้ท่านเคยให้ข้าไว้เมื่อปีก่อนโน้น ข้าจำได้ว่าท่านดูรีบร้อนมาก
พอยื่นกำไลให้ข้าเสร็จแล้วก็เร่งรุดจากไปโดยไม่เอ่ยวาจา”

พี่สาวเผยสีหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “อ้อ...เรื่องคงผ่านมานานมากแล้ว”
นางเอ่ยพลางจูงมือชินอ้ายเดินชมสวนที่เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นสีเขียวอมเหลือง
สลบน้ำตาล คนผู้หนึ่งยิ้มกว้างมีความสุข ส่วนอีกคนกลับครุ่นคิดอย่าง
เงิบเขยิบ เน้นนานนักกว่าบทสนทนาจะดำเนินต่อไปอีกครั้ง

“หวิหยกที่ข้ามอบให้เจ้าเมื่อปีก่อนเล่า เจ้าใช้แล้วหรือยัง”

“ของที่พี่สาวมอบให้ล้วนเป็นของล้ำค่า แม้อ้ายเออร์จะชอบมาก แต่ก็
ไม่กล้าใช้เจ้าค่ะ”

“แต่เจ้ากลับสวมกำไลวงนี้” หญิงสาวหริตา เพียรรอยยิ้มที่ว่างเล็ก
ตีเจตนาอารมณ์ไม่ออก เสียงหวานถามต้อนอย่างไม่ยอมปล่อยเรื่องนี้ให้ผ่านไป
โดยง่าย “มันสำคัญเป็นพิเศษหรือ”

ชินอ้ายได้ฟังเช่นนั้นก็นั่งคิดอยู่นานด้วยสีหน้าจริงจังจนน่าขัน ความ
ไร้เดียงสาที่น่าเป็นสิ่งที่น่าทะนุถนอมประหนึ่งผ้าขาว

‘ผ้าขาวที่ยังบริสุทธิ์มากเท่าไร...ก็ยิ่งเปื้อนได้งายมากขึ้นเท่านั้น...’

ผู้มองครุ่นคิดในใจจนกระทั่งเด็กสาวเอ่ยทำลายความเงิบขึ้นมา “กำไล
เงินวงนี้เป็นของขวัญชิ้นแรกที่อ้ายเออร์ได้รับจากพี่สาว ทั้งยังไม่ได้โดดเด่น
สะดุดตาจนเกินไป อ้ายเออร์ไม่มีวรยุทธ์ใดๆ ติดตัว หากสวมปิ่นทองคำหรือ
ต่างหูไข่มุกแล้วถูกโจรชิงชิงไปคงแย่”

พี่สาวหันมามองนางด้วยสีหน้าพอใจเป็นอย่างยิ่ง แม้นภายนอกดูชินอ้าย

จะดูเป็นสตรีที่หัวอ่อน ทว่าความจริงก็มีใช้คนไร้หัวคิด ไม่อ่อนไม่แข็งจนเกินไป

‘หากใช้นางละก็ ไม่แน่ว่าบางทีอาจเป็นไปได้’

“อ้ายเออร์ ไม่ได้พบกันนานแต่เจ้าก็ยังน่ารักไม่เปลี่ยน มิน่าเล่า...”

หญิงสาวกล่าวเพียงแค่นั้นแล้วชะงักลงกลางคัน จนชินอ้ายต้องเอียงคอมองอย่างสงสัย

“มิน่าเล่าทำไมหรือเจ้าคะ พี่สาว”

รอยยิ้มบนใบหน้านางดูลึกยิ่งขึ้น มิน่าข้ายังโน้มกายลงมาหยิบปลายจมูกเล็กๆ ของตฤณีน้อยอย่างหยอกเย้า “มิน่าเล่าถ้าแกลืวจึงได้กล่าวชมเจ้ามิขาดปาก อ้ายเออร์เอ๋ยอ้ายเออร์ อายุเจ้ายังน้อยแต่กลับน่ารักน่าชังถึงเพียงนี้ พี่สาวลุ่มใจเหลือเกิน”

ร่างเล็กที่ฟุ้งอย่างตั้งใจมีสีหน้าไม่เข้าใจมากยิ่งขึ้น ที่ผ่านมานางเป็นเด็กดี คอยเชื่อฟังคำพูดของพี่สาวอย่างไม่มีบิดพลิ้วมาโดยตลอด เหตุไฉนการที่นางน่ารักจึงกลายเป็นเรื่องกลุ้มใจสำหรับผู้มีพระคุณไปได้เล่า

โคมสะคราญในชุดสีขาวทอดถอนใจ “วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่พี่สาวจะมาพบเจ้า หลังจากนั้นพี่สาวจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

เพียงแค่คำพูดเดียวของพี่สาวก็ทำให้โลกทั้งใบของตฤณีน้อยเงียบงันลงอย่างน่าใจหาย

“อะ...ท่านจะไม่มาพบข้าอีกแล้ว?” เสียงของนางแผ่วเบาราวกับคนละเมอ เรื่องที่เพิ่งได้ฟังช่างเกินความคาดหมายของนางมากนัก ยามนี้นางตกใจเสียจนภายในหัวขาวโพลน นับตั้งแต่ถูกบิดามารดาทอดทิ้งก็มีเพียงพี่สาวเท่านั้นที่เป็นที่พึ่ง หากนางหายไปอีกคน...

ดวงหน้ารูปหัวใจดูเหม่อลอยเสียจนผู้มองรู้สึกไม่สบายใจ แต่นางก็มีเหตุผลที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง ไม่ว่าจะอย่างไรก็เป็นครั้งสุดท้ายแล้วที่นางมีสิทธิ์มาพบตฤณีอ้าย

“อ้ายเออร์ เจ้าตั้งใจดี ฟังพี่สาวนะ” มือนุ่มเย็นสัมผัสไหล่บางของ

ผู้ที่ยืนนั่งรากับท่อนไม้ ยามนี้นางมีเวลาไม่มากนัก นับแต่เรื่องราวของ ‘คนผู้นั้น’ คงต้องให้วุ่นให้เด็กสาวเป็นผู้ดูแลต่อจากตน

“พี่สาว...” เสียงของซินอ้ายสั้นเครือน่าสงสาร “อ้ายเออร์ทำให้ท่านโกรธใช่หรือไม่ ต่อแต่นี้อ้ายเออร์จะไม่ทำตัวน่ารักให้ท่านต้องไม่สบายใจอีก แต่ท่าน...อย่าทอดทิ้งอ้ายเออร์จะได้หรือไม่”

นางไม่เหลือผู้ใดแล้ว ต่อจากนี้ทุกปีนางไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะเฝ้ารอการพบพี่สาวผู้มีพระคุณ นาง...

“เรื่องนี้ไม่ใช่เจ้าที่ไม่ดี แต่เป็นเพราะข้า” หญิงงามในชุดขาวไม่รู้จะปลดปล่อยเด็กสาวเช่นไรดี สุดท้ายจึงต้องดึงร่างอันลั่นเทาเข้ามากอด มีอบบางลุ่มไถ้แผ่นหลังเล็กอย่างปลอบประโลม ส่งผ่านไอร้อนเพื่อจรรี้นสติของซินอ้ายกลับมา

“อ้ายเออร์ พี่สาวมีเหตุจำเป็นต้องจากไปในที่ที่ไกลแสนไกล แต่มีเรื่องหนึ่งที่พี่สาวไม่ควรปล่อยวาง ถือว่าเรื่องนี้เป็นคำขอสุดท้ายของข้า เจ้าจะช่วยให้ปราชญ์นั้นเป็นจริงได้หรือไม่”

เด็กสาวรู้สึกถึงความชื้นที่ขอบตา ทว่าก็ไม่กล้าส่งเสียงสะอื้น ด้วยเกรงว่าพี่สาวจะลำบากใจไปมากกว่านี้

นางอยากร้องบอกอีกฝ่ายแทบขาดใจว่าตนพร้อมจะติดตามพี่สาวไปทุกที่ ไม่ว่าจะบุกน้ำลุยไฟก็ไม่หวั่น แต่อีกเสียงที่ร่ำร้องออกมาจากจิตใต้สำนึกก็ขัดจังหวะขึ้น

‘ดูซินอ้าย ตลอดชีวิตนี้เจ้ายังเรียกร้องจากพี่สาวไม่มากพออีกหรือ นางช่วยเหลือเจ้าทั้งที่เป็นคนแปลกหน้าโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน สิ่งที่เจ้าต้องทำยามนี้คือรับปากนาง มิใช่รับนางไว้เพื่อตอบสนองความเห็นแก่ตัวของเจ้า’

ผู้ที่กำลังต่อสู้กับความต้องการและความถูกต้องภายในใจกัตรีมฝีปากแน่น นางจะทำเช่นไร จะตัดสินใจอย่างไร

สุดท้าย ความถูกต้องในใจของนางก็เป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ

ซินอ้ายกลืนน้ำลายและก้อนสะอื้นลงคออย่างยากลำบากก่อนจะพยัก

หน้า เชื่อฟังคำของพี่สาวอย่างว่าง่าย “เจ้าคะ อ้ายเออร์จะฟังคำของพี่สาว”

“ดีมาก ดีมาก” เสียงหวานไพเราะที่ตั้งอยู่ข้างหูบอกลถึงความสบายใจเป็นอย่างยิ่ง “อ้ายเออร์...เจ้าเป็นเด็กดีมาก พี่สาวภูมิใจในตัวเจ้า” นางกล่าวจบก็คลายอ้อมกอดพร้อมกับใช้มือทั้งสองตรึงไหล่บางไว้หลวมๆ ดวงตาทั้งสองคู่จ้องประสานกัน

“หลังจากนี้อีกหนึ่งเดือนจะมีคนมารับเจ้าไปจากโรงน้ำชาแห่งนี้ จุดหมายคือเกาะดอกเหมย”

“เกาะดอกเหมย...” ซินอ้ายพึมพำ นางเคยได้ยินชื่อเกาะแห่งนี้ผ่านหูมาบ้าง แม้ไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ใด คຸ້ນๆ ว่าลูกค้ายกกล่าวบอกกันว่ามันอยู่ไกล...ไกลมากๆ

โคมละคราญพยักหน้ายืนยัน มือที่ตรึงไหล่บางกระชับแน่นขึ้นเล็กน้อย เพื่อส่งสัญญาณบอกร่างเล็กถึงความสำคัญของสิ่งที่ตนจะพูดต่อจากนี้

“ปรารถนาสุดท้ายของข้า คือการให้เจ้าแต่งงานกับคนผู้หนึ่ง”

หัวใจของผู้ฟังแทบหยุดเต้น สวรรค์! นางอายุเพียงสิบสี่ ทว่าอีกฝ่ายกลับปรารถนาให้นางเป็นเจ้าสาว!

“พี่สาว ข้า...”

ซินอ้ายเอ่ยปากหวังจะพูดบางสิ่ง แต่พี่สาวกลับแสวงทำเป็นไม่เห็น ดวงตาที่เบิกกว้างอย่างตกใจ แล้วจึงพูดตอด้วยน้ำเสียงจริงจังเป็นอย่างยิ่ง

“และว่าที่เจ้าบ่าวของเจ้าก็คือเผิงซือเยียน เจ้าเกาะดอกเหมย”

ว่าที่เจ้าบ่าวของเจ้าคือเผิงซือเยียน...เจ้าเกาะดอกเหมย

เผิงซือเยียน...เจ้าเกาะดอกเหมย

เจ้าเกาะดอกเหมย...

โครม!

เสียงประหนึ่งของหนักที่ชนเข้ากับอะไรบางอย่างอย่างแรงดังสนั่นหวั่นไหว ผู้คนในโรงน้ำชา ไม่ว่าลูกจ้างหรือลูกค้าล้วนหันไปมองก่อนจะเบือนสายตา

กลับมามากัน ริมฝีปากอ้ากว้างสลับกับปิดสนิทประหนึ่งปลาขาดน้ำ อับจนด้วยคำพูดที่จะเอื้อนเอ่ย

ม่อลี่ซึ่งนั่งเก้าอี้ข้างเฝ้ายานแทนเก้าอี้แก๊สน้ำเต้าหันหน้าคว่ำพาดลงบนโต๊ะ จำต้องขยี้ตาแล้วขยี้ตาทีกเพื่อให้แน่ใจว่านางมิได้ตาผาด

ประเสริฐยิ่งแล้ว! ตู๋ชินอายเลอะเลือนถึงขั้นเดินชนกำแพง!

“อาอาย เจ้าเป็นอะไรหรือไม่” ลั่วลือปราดเข้าไปหาผู้ที่ยืนลูบหน้าผากอยู่หน้ากำแพงแข็ง ครั้นเห็นแวตาทะลอมลอยของชินอายเบนมามองที่ตนก็เอ่ยถามอย่างเป็นห่วง “เจ็บมากไหม ไหน...ให้ข้าดูหน่อย”

ตรู่ฉินน้อยพยักหน้าให้เขาก่อนจะเอามือออก บนหน้าผากปรากฏรอยแดงซึ่งน่ากลัวว่าอาจกลายเป็นรอยช้ำ ความรู้สึกชาในที่แรกเริ่มถูกทดแทนด้วยความเจ็บปวดหนึบๆ รวกับถูกบางอย่างทุบตีหน้าผากอยู่ตลอดเวลา

“ท่านลุงลั่ว...ข้าเจ็บ” ชินอายบอก น้ำตาลคลอบน้ำน่าสงสาร

ชินอายเปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจของผู้คนในร้านเซียนตัมซา ม่อลู่ลี้ก็ได้ว่าเหล่าบรรดาคนเฒ่าทั้งหลายเริ่มลุกขึ้นจากเก้าอี้ หวังจะเข้ามาดูอาการของเด็กสาว แต่ก่อนที่ความวุ่นวายจะทันได้เกิดขึ้น นางก็กระโดดลงจากเก้าอี้พร้อมกับยื่นมือไปจับแขนเรียวบางของคนเจ็บพร้อมเอ่ยกับลั่วลือ “ท่านลุง ข้าจะพาชินอายไปทำแผลเอง”

นางเห็นชินอายเป็นเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อวานเย็นแล้ว หลังจากพี่สาวผู้แสนประเสริฐจากไป สหายของนางก็เอาแต่นั่งเหม่อลึกลับกับยืนเหม่อ ข้าวปลาอาหารก็แทบมิได้แตะต้อง

เดิมทีคิดว่าอาจจะเป็นเพราะชินอายคะเนถึงผู้ที่มีพระคุณที่จะมาเยี่ยมเพียงปีละครั้งจึงไม่อยากพูดอะไร ทว่าการที่เลยเถิดถึงขั้นเจ็บตัวก็ทำให้ม่อลู่มีอาจแสลงนั่งเฉยอีกต่อไป

เรื่องนี้เห็นทิวาหากมิได้เค้นออกจากปาก คินนี่นางคงไม่อาจข่มตานอนหลับลงได้

ลั่วลือพยักหน้าอย่างเห็นด้วย “ได้ กล่องยาวางอยู่บนชั้นตำราใน

ห้องนอนข้า เจ้าเข้าไปหยิบใช้ได้เลย” โรงน้ำชาเป็นสถานที่พักผ่อน จะปล่อยให้
เกิดเรื่องวุ่นวายก็คงไม่เหมาะสมนัก “ดูแลอาลัยให้ดี หากนางเจ็บหนักก็รีบ
เรียกท่านหมอมาดูอาการ”

“ท่านลุง...” ม่อลี่ลากเสียงยาวเหน็บความเป็นห่วงเป็นใยจนเกินเหตุของ
ผู้อาวุโส แต่เมื่อต้องเผชิญกับสายตาทหลายคู่ที่จ้องตรงมายังตนจึงมียาก
ต่อความยาวสาวความยืด ชื่นซึกซามีหวังพวกนางจะถูกกักตัวไว้ที่นั่นด้วยกลุ่ม
คนในโรงน้ำชาเข้าเสียก่อน

“ข้าทราบแล้ว รับรองว่าจะดูแลนางเป็นอย่างดี”

ตกปากรับคำสั่งเสร็จ ม่อลี่ก็พาซินอ้ายกลับมาถึงเรือนนอน วางกล่องยา
ที่ไปหยิบมาวางบนโต๊ะข้างเตียง หรูดกายลงนั่งเคียงข้างครุฑผู้จิตใจไม่อยู่
กับเนื้อกับตัว เตรียมจะหายาให้แผลที่เริ่มปวดบวมขึ้น

“เจ้าจะบอกข้าได้หรือยังว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น”

ซินอ้ายเบือนสายตาจากมือซึ่งกุมอยู่บนตักไปยังสีหน้าห่วงใยของสหาย
คำว่า ‘แต่งงานกับเจ้าเกาะดอกเหมย’ และชื่อ ‘เฟิงซือเยียน’ วนเวียนอยู่ในหัว
นางเข้าไปเข้ามา จนนางไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี

“ขอเวลาให้ข้าสักหน่อยได้หรือไม่”

“ไม่ต้องมาทำเป็นขอเวลาเลย” ม่อลี่ไม่เพียงพูดเปล่า นางยังเตะยาลง
บนหน้าผากแดงซ้ำ คนเจ็บสะดุ้งสุดตัว แต่ผู้ทำแผลก็ทำได้เบามือลงไม่
“ตุ้ซึนอ้าย รีใจเจ้าคิดจะชนกำแพงจนพัง หรือรินน้ำชาใส่มือลูกข้าเข้าเสียก่อน
ถึงจะยอมปริปากพูด”

“เสียเวลาเปล่าๆ หนอยลิ” คนเจ็บสะดุ้งแล้วสะดุ้งอีก จนกระทั่งทำแผล
เสร็จจึงกล่าวอ้อมอ้อม “ไม่ใช่ข้าไม่ไวใจเจ้า...แต่หากข้าพูดไปแล้วเจ้าเอาไป
บอกต่อมันจะเป็นเรื่องใหญ่”

ม่อลี่สีหน้าหมองลง “เจ้าพูดเช่นนั้นก็ไม่ต่างจากบอกว่าไม่ไวใจข้า!” นาง
โวยวายพลางจ้องเขม็งไปยังแผลปวดบนหน้าผากสหาย พร้อมกับชี้นิ้วขึ้นมา
“ข้าจะนับหนึ่งถึงสาม หากเจ้าไม่ยอมพูด...ข้าจะใช้นิ้วจิ้มแผลเจ้า!” น้ำเสียงนาง

ชมชู้อย่างเปิดเผย

ซินอ้ายตกใจ รีบยกมือขึ้น ร้องห้าม “พูด...ข้าพูดแล้ว เสี่ยวลี่ เจ้าช่างไม่ทะนุถนอมข้าเสียเลย”

“ช่างกล้าพูด” นางย่นจมูก “ในโรงน้ำชาแห่งนี้...ไม่ลิ ตั้งแต่นิย่นนอกโรงน้ำชาก็มีแต่คนโง่เจ้า ทะนุถนอมเจ้ากันทั้งนั้น ขึ้นข้าตามใจเจ้าอีกคนมีหวังเจ้าได้กลายเป็นคนเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อกันพอดี”

ผู้กล่าวเก็บขวดยาเข้าช่องไม้ก่อนจะยกมือเท้าสะเอว สีหน้าจริงจังขึ้น “เอละ คายความกลุ้มใจของเจ้าออกมาเสียที หากเจ้ามีปัญหาไม่สบายใจ จำไว้เสมอนะว่าสองห้วยอ้อมดีกว่าห้วยเดียว”

ผู้ฟังมองสตรีที่เติบโตมาด้วยกันอย่างซาบซึ้งใจ แม้อีกฝ่ายจะดูเป็นคนโผงผาง แต่นางย่อมรู้ดีว่าแท้จริงมีอุปสรรคต่อนางมากเพียงไร

ซินอ้ายสูดหายใจเข้าลึก ซึ้งใจอยู่นานแต่ก็ยอมบิปรากในที่สุด “ข้ากำลังจะแต่งงาน”

นึกไม่ถึงว่าการตอบสนองที่ได้รับจะเป็นคิ้วตกดำของม่อลี่ที่ขมวดเข้าหาแทบจะกลืนกลายเป็นเส้นเดียวกัน

“เมื่อครูนี้น้าเจ้าคงโขกกำแพงแรงเกินไป ทำให้สมองกระเทือนไม่น้อยนอนลักพัก ประเดี๋ยวน่าจะดีขึ้น” สาวน้อยพึมพำด้วยสีหน้ากังวลอย่างเห็นได้ชัด “ถ้าไม่หายก็คงต้องเชิญท่านหมอมาดูอาการเจ้าเพิ่มเติมอย่างที่ท่านลุงบอกจริงๆ...”

“เสี่ยวลี่ ข้ามิได้เลอะเลือน...ข้าพูดจริงนะ” ตรูณีน้อยโอตครวญเมื่อม่อลี่ไม่กลับยอมเชื่อที่นางบอก

ครานี้่อีกฝ่ายตบหน้าตนเองเบาๆ สองที แยะละลิ...นางมิได้ฝืนไป นี่ตู่ซินอ้ายกำลังจะได้เป็นเจ้าสาวจริงๆ รี!

“ใครให้เจ้าแต่ง!” เสียงแหลมสูงดังขึ้นอีกเท่าตัว

“พี่สาว...”

“ฮิ!” นางแค้นเสียงทันควัน “พี่สาวเจ้านี้น้าช่างเหลือเกิน! เห็นเจ้าเป็น

หุ่นไม้หรืออย่างไรถึงได้เที่ยวยกเจ้าให้คนหุ่นคนนี้โดยไม่ถามความเห็นเจ้าสักคำ”

“การแต่งงานนี้ถือเป็นปรารภนาสุดท้ายของพี่สาว ข้ามิอาจปฏิเสธได้”
เหตุผลของซินอ้ายส่งผลให้ผู้ฟังถึงกับพ่นลมหายใจแรง “เจ้าจะแต่งงานให้แก่ผู้ใด”

“ผู้ที่ข้าต้องแต่งงานด้วยคือท่านเจ้าเกาะดอกเหมย เฟิงซือเยียน”

ร่างของม่อลี่ผุดลุกขึ้นทันควัน มิหนำซ้ำยังเดินไปเปิดทึบผ้าแล้วรื้อของออกมาเสียมากมาย เล่นเอาซินอ้ายต้องขยับตัวหลบเสื้อผ้าที่ถูกโยนขึ้นมานับเตี้ยงแทบไม่ทัน

“เสียวลี เจ้าทำอะไร” เด็กสาวเห็นท่าที่รีบร้อนของสหายก็พลอยตกใจไปด้วย

“ยังจะถามอีก ข้าจะพาเจ้าหนีไปอย่างไรเล่า!”

สีหน้าตื้นตระหนกของซินอ้ายแปรเปลี่ยนเป็นมึนงง “เหตุใดจึงต้องหนี”

ม่อลี่หยุดมือก่อนจะเบือนหน้ามามองร่างเล็กด้วยสีหน้าอึ้งที่ “สวรรค์...
อย่าบอกนะว่าเจ้าไม่รู้เรื่องของท่านเจ้าเกาะดอกเหมย เฟิงซือเยียน”

“ข้าไม่รู้เลย” นางสายหน้า “เจ้ารู้จักเขาด้วยหรือ”

“ดูซินอ้าย เจ้าถามได้ถูกคนแล้ว” ท่าทีของหลานสาวของเจ้าแก็งเนี่ยดูมันอกมันใจเป็นอย่างยิ่ง “ในแคว้นเหลียวแห่งนี้ไม่มีสิ่งใดผ่านหูผ่านตาข้าไปได้ ข้าผู้นี้จะช่วยแถลงไขคุณสมบัติของ ‘ว่าที่สามี’ ของเจ้าให้ฟังเอง” กล่าวพลางใช้สายตาปลอบใจสหายราวกับผู้ใหญ่ปลอบเด็กน้อย

“กิจการของตระกูลเฟิง เจ้าเกาะดอกเหมย กว้างใหญ่ไพศาล ที่ชัดเจนที่สุดคือสมุนไพร่ รองลงมาคือชา อย่างโรงน้ำชาแห่งนี้ก็เป็นหนึ่งในกิจการของตระกูลเฟิง”

“ข้าก่อนเสียวลี” ผู้ฟังรีบยกมือห้าม ดวงตาเบิกกว้างจนกระพริบไม่ถึงแปดที่หน้าผาก สุดท้ายเด็กสาวโบหน้าน่ารักจึงโน้มหน้าอย่างเจ็บปวด ทว่าปากก็ยังถามต่ออย่างไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน “จะ...เจ้ากำลังบอกว่านี่คือกิจการ

ของท่านเจ้าเกาะ?”

นางไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย หรือแท้จริงแล้วสาเหตุที่พี่สาวนำนางมาฝากไว้ที่โรงน้ำชาแห่งนี้ จะเป็นเพราะว่านางเองก็มีความสัมพันธ์กับตระกูลเผิงเช่นเดียวกัน

“ใช่ ท่านลุงลั่วเป็นเจ้าแก๊กจริงอยู่ แต่เขาก็ยังเป็นเพียงลูกจ้างคนหนึ่งในกิจการของตระกูลเผิง” ม่อลี่พูดกลุกขึ้นจากกองเสื้อผ้าขณะที่กวาดตาไปรอบข้าง เริ่มมองหาของใช้อื่นๆ ที่สมควรพกติดตัวไปด้วย “ที่สำคัญคือท่านเจ้าเกาะมีนิสัยแปลกประหลาด สวมใส่หน้ากากสีดำอยู่ตลอดเวลาจนไม่มีใครเคยเห็นใบหน้าที่แท้จริง คาดว่าคงเกิดมาพร้อมกับใบหน้าอัปลักษณ์ ข้าได้ยินชาวบ้านเขาสื่อกันว่า ความอันตรายของท่านเจ้าเกาะร้ายแรงถึงขั้นที่มีอาจปล่อยให้คนนอกเกาะเข้าไปค้างแรมได้เกินห้าวัน”

นางกล่าวจบก็เบือนสายตาไปยังเจ้าของห้อง ครั้นเห็นว่าอีกฝ่ายนั้นก็หันหน้าอยู่บนเตียงก็รีบเดินเข้าไปหา ถามด้วยสีหน้ากังวล “ซินอ้าย เจ้าเป็นอะไรไป อ้อ...เจ้ากลัวเขาใช่หรือไม่”

ผู้ถูกถามเงยหน้าขึ้น “มิใช่” ดวงตาวานล้นระริกขณะที่เจ้าตัวส่ายหน้าน้อยๆ “ข้าสงสารเขาต่างหาก เพียงคิดว่าหากข้าเป็นท่านเจ้าเกาะที่ต้องสวมใส่หน้ากากอยู่ตลอดเวลาคงอึดอัดแย่ เจ้าลองคิดดูสิ ไม่ว่าใบหน้าของเขาคะอัปลักษณ์หรือไม่ก็ช่าง...แต่ไม่ว่าจะมองเห็นหน้าตนเองได้ ที่ท่านเจ้าเกาะเลือกสวมหน้ากากก็เพื่อความสบายใจของผู้อื่น เขาทำเพื่อผู้อื่น...มิใช่เพื่อตนเอง”

เด็กสาวอีกคนได้ฟังก็วิ่งไปพักใหญ่ ครั้นใคร่ครวญดูให้ถี่ถ้วนก็พบว่าคำพูดของสหายนั้นนับว่ามีเหตุผล

“จริงด้วย...ข้าไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้มาก่อนเลย” ม่อลี่มีสีหน้ารู้สึกผิดอย่างเห็นได้ชัด

“ดังนั้นข้าจึงเชื่อว่าท่านเจ้าเกาะย่อมไม่ใช่คนอันตรายอย่างที่ผู้คนพากันครหา หากเราไปพบเขาแล้วเป็นอย่างที่เจ้าพูดก็ถือว่าข้าคิดผิด แต่หากเราเชื่อในสิ่งที่ผู้อื่นตัดสินโดยไม่เห็นกับตา ก็คงกลายเป็นว่าเราตีค่าคนผิด นับว่า

เลวร้ายกว่ามาก” ดวงหน้ารูปหัวใจลึ้มบางเบา บรรยากาศรอบกายช่างละมุน-
ละไม่ยิ่งนัก

นางรับปากพี่สาวไปแล้ว ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจคืนคำ

“เสี่ยวลี่ เจ้าไม่ต้องจัดของ ข้าตัดสินใจแล้วว่าจะเดินทางไปยังเกาะ
ดอกเหมย”

สาม

ผู้มาสีแดง ผู้อยู่สีขาว ผู้ครองสีดำ

ห้องฟ้ากว้างใหญ่ถูกปกคลุมด้วยเมฆหนาสีเทาหม่น หลังจากฟ้าสว่าง
จากไปครบหนึ่งเดือน หน้าโรงน้ำชาชื่อดังแห่งเมืองหลวงก็มีรถม้าผูกธงสีขาว
ของตระกูลเฟิงมาจอดรอตั้งแต่เช้าตรู่

น่าแปลกที่ผู้มาเยือนไม่ต้องพูดอะไรให้มาก ความ ลัศจรรย์ก็เข้าใจได้
ในทันที

การจากลาเป็นไปอย่างเรียบง่าย ทว่าการที่มีคนมากหน้าหลายตามาส่ง
ก็สร้างความซาบซึ้งใจจนชินอายถึงกับหลั่งน้ำตา

นางเติบโตมาใต้ปีกของท่านลุงแล้วและซุหยินมานานกว่าเก้าปี แม้มิใช่
ความผูกพันทางสายเลือดแต่ก็ให้ความรู้สึกไม่ต่างจากญาติมิตร ไหนจะ
ผู้อาวุโสในโรงน้ำชาที่คอยสั่งสอนให้นางเรียนรู้เรื่องราว แล้วยังได้ทำและซุหยิน
ทั้งหลายที่ต่างเอ็นดูนางเสมอ

แรกพบถือเป็นเรื่องง่าย...ทว่ายามจากลานั้นแสนยากเย็นนัก

ความจริงตรึงใจน้อยอาจต้องยืนร่ำลาอยู่อีกนานแสนนานหากม่อลิไม่เอ่ย
เร่งเข้าเสียก่อน การที่สหายของนางร่วมเดินทางมาด้วยได้ช่วยให้นางอุ่นใจ
ขึ้นอีกหลายส่วน

สายลมของชีวิตเย็นผ่านพัดพัดแทนด้วยอากาศที่หนาวเย็นของตงเทียน⁸ การเดินทางจากเมืองหลวงไปยังชายฝั่งทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือใช้เวลาเดินทางมากกว่า เมื่อต่อด้วยเรือสำเภาก็ต้องใช้เวลาอีกครั้งเดือนกว่าจะเดินทางถึงเกาะดอกเหมย

นึกไม่ถึงว่าทันทีที่ทั้งสองถึงที่หมาย หิมะสีขาวสะอาดก็โปรยปรายลงมาเสียแล้ว...

“เสียวลี รับประทานอาหารเร็วเข้า” ซินอ้ายในเสื้อคลุมสีแดงกล่าวกับสตรีข้างกายที่ร่างโง่งนราวกับจะหลับเสียให้ได้

การกินนอนบนเรือสำเภาไม่ได้สุขสบายนัก สำหรับนางถือว่าโชคดีที่มีได้เผาคืน ผิดกับม่อลี่ที่อาเจียนไปหลายครั้ง ใบหน้าซีดเซียวอิดโรย ควรรับประทานอาหารพักผ่อนเป็นอย่างยิ่ง

“การร่วม...” เสียงเล็กพึมพำขณะการร่วมสืแต่ียวกับชุดของนางออกอย่างเอื่อยเฉื่อย กว่าที่จะทางได้ทันก็ถูกหิมะร่วงใส่ตัวจนเปียกชื้น

ซินอ้ายมีสีหน้าไม่สบายใจ พี่สาวบนเรือบอกให้พวกนางรออยู่ที่ท่าเรือจนกว่าจะมีคนมารับ ปกติเกาะดอกเหมยไม่ค่อยได้ต้อนรับคนต่างถิ่น หากเดินสุมสุมเข้าเข้าไปอาจถูกเข้าใจผิดจนกลายเป็นเรื่องใหญ่เอาได้ แต่นางก็ไม่อยากให้สหายต้องมาขึ้นตากอากาศเย็นๆ ในสภาพนี้ หากป่วยขึ้นมาจะยิ่งแย่

ผู้คิดเลื่อนมือไปคลำกำไลเงินที่สวมใส่อยู่อย่างพลอพลอ นางมาที่นี่เพราะคำสั่งของพี่สาวที่นางเคารพรัก แต่ยามนี้นางกลับกะนั่งถึงกองไฟอุ่นๆ ที่โรงน้ำชา

ซินอ้ายส่ายหน้าเพื่อขับไล่ความคิดเหล่านั้นออกไป ไม่ได้ๆ จะถอดใจตั้งแต่ตอนนี้ได้เด็ดขาด นางจะปล่อยให้พี่สาวกับท่านลุงลั้วลู้ลิกผิดพลาดในตัวนางไม่ได้

⁸ ตงเทียน (冬天) หมายถึง ฤดูหนาว

ทันใดนั้นเองสายตาก็เลื้อยไปเห็นเงาบางอย่างเคลื่อนไหวท่ามกลางความขาวโพลนที่โปรยปราย แวตาดูเหมือนความโล่งใจอย่างเห็นได้ชัดเมื่อคิดว่านั่นคงเป็นผู้ที่พวกนางเฝ้าคอย

“ยินดีต้อนรับแม่นางตู้และสหายขอรับ ขอภัยด้วยที่มาช้า ช้าน้อยมีนามว่าซางฉือ ได้รับคำสั่งมาให้พาท่านไปยังเรือนพักผ่อนขอรับ” บุรุษร่างผอมสูงอายุประมาณสิบเจ็ดปีแต่งกายด้วยชุดสีขาวค้อมศีรษะให้นางกับม่อลี่อย่างนอบน้อม ก่อนจะยื่นเตาร้อนใบเล็กให้พวกนางคนละใบ ความอบอุ่นที่ซึมผ่านจากปลายนิ้วช่วยให้อารมณ์ดีขึ้นมากทีเดียว

“ขอบคุณเจ้าค่ะ ท่านซาง” ชินอ้ายยิ้มให้ผู้สูงวัยกว่าก่อนจะค้อมศีรษะอย่างสุภาพไม่แพ้กัน การแต่งกายของเขาคล้ายคลึงกับพี่สาวมาก เว้นแต่ว่าบุรุษผู้นี้รวบผมเกล้าเป็นมวยสูง “ท่านซาง ที่นี้มีข้ากับม่อลี่ยืนอยู่ไหนท่านจึงทราบได้ว่าข้าคือผู้ชินอ้าย”

เรื่องนี้ชินอ้ายได้ตรองดูแล้ว หากถามไปก็คงไม่เป็นการเสียมารยาทในเมื่อนางกับม่อลี่แต่งกายเหมือนกัน อายุใกล้เคียงกัน เหตุใดชายหนุ่มผู้นี้กลับสามารถชี้ตัวได้อย่างถูกต้องกันเล่า

ซางฉือปิดปากเงียบอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวด้วยความระมัดระวังยิ่ง “ช้าน้อย...เคยเห็นรูปวาดของท่าน”

ชินอ้ายมีนงงสับสน รูปวาดของนาง? อีกฝ่ายเคยเห็นรูปวาดของนางจากที่ไหนกัน

ความสงสัยของนางยังไม่ได้รับการแถลงไข เสียงหนึ่งก็เอ่ยแทรกขึ้นมากลางปลั่ง

“ท่านซางฉือ ข้ามีนามว่าม่อลี่ ใบหน้าของม่อลี่เริ่มมีเลือดฝาด อาการอ่อนเพลียเริ่มทุเลาลงเพราะได้เตาร้อนช่วย

“แม่นางม่อ” เขาพยักหน้าอย่างสุภาพ ก่อนจะตรงเข้าไปหิยสัมผัสภาระซึ่งเป็นเพียงห่อผ้าเล็กๆ ขึ้นสะพานหลัง ผายมือให้สตรีทั้งสองอย่างเชื่อเชิญ “แม่นางทั้งสอง เชิญ”

ในที่สุดหิมะก็หยุดโปรยลงมาเมื่อคนทั้งสามเดินไปได้ครึ่งทาง ชินอ้ายกับม่อลี่จึงพากันหุบร่ม เมื่อมองเห็นทัศนียภาพรอบกายได้อย่างเต็มตาก็ก็นึกตากว้างอย่างตกตะลึง

สองข้างทางคือต้นไม้ใหญ่ซึ่งกินอาณาบริเวณออกไปอย่างกว้างขวาง ไม่ต่างจากผืนป่า กิ่งก้านทั้งหลายปราศจากใบสีเขียวสด แต่กลับชูข้อผลิดอกทำความหนาวเย็นของหิมะอย่างไม่ย่อท้อ แลดูงดงามเกินบรรยายราวกับภาพมายา

“ชินอ้าย! เจ้าดูดอกไม้เหล่านี้สิ แมื่อก่อนหน้านี้หิมะจะโปรยปรายลงมาอย่างหนัก แต่พวกมันยังคงออกดอกสีขาวบริสุทธิ์บานสะพรั่ง มองเห็นยาวไกลไปสุดลูกหูลูกตาเลยทีเดียว” ม่อลี่กล่าวอย่างตื่นตะลึง ร่มสีแดงที่นางถือขยับไปมา ดูมีชีวิตชีวาขึ้นนัก

ผู้ฟังอึ้ง “เสียวี่! ต้นไม้ที่เจ้าเห็นเหล่านี้คือต้นเหมย”

“ต้นเหมย?” นางทวนเสียงสูงส่งกลางหันท้ายหัวขว สีหน้าดูมีนัยไม่น้อย “มิใช่ว่าต้นเหมยจะออกดอกสีแดงหรือหรือ”

“เข้าใจผิดแล้ว” สาวน้อยผู้ใช้เวลายามว่างศึกษาสมุนไพรและบุปผาซ้อนดวงตาหวานมองต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ที่สุด “เหมยฮวา⁹ คือหนึ่งในสามสหายแห่งตงเทียนร่วมกับต้นหลิวและไผ่ ชินเชื่อว่าเป็นปัญญาชนแห่งฤดูหนาว เพราะมันสามารถออกดอกบานสะพรั่งอย่างอดทน ไม่ย่อท้อต่ออากาศเย็นที่เลวร้ายที่สุดของปี ดอกเหมยที่มีสีขาวแกมเขียวที่เจ้าเห็นเหล่านี้มีสรรพคุณทางยา มากกว่าดอกเหมยสีแดง”

ช่างจือมองร่างเล็กในชุดสีแดงสดโดดเด่นตัดกับสีของดอกเหมยและหิมะขาวด้วยสีหน้าพอใจ “แม่นางผู้นับว่ามีความรู้ยู่บ้าง”

“ข้ารู้เพียงผิวเผินเท่านั้น” เด็กสาวยิ้มรับขณะที่คนทั้งหมดออกเดินทางต่อ

⁹ เหมยฮวา (梅花) หมายถึง ดอกบ๊วย

“ปาเหมยขาวที่พวกเรากำลังเดินผ่านอยู่เป็นหนึ่งในสี่ผืนป่าบนเกาะแห่งนี้ ปาเหมยขาวอยู่ทางทิศทักษิณ ปาเหมยชมพูอยู่ทางทิศบูรพา ส่วนปาเหมยแดงอยู่ทางทิศอุดร” น้ำเสียงของเขาในคราแรกที่ฟังดูหึงเหินเป็นมิตรมากขึ้น ยามนี้เขาเริ่มเปิดใจเล่ารายละเอียดบางอย่างให้พวกนางฟังบ้างแล้ว

“แล้วทางทิศประจิมเล่า” ม่อลี่ถามต่ออย่างสนใจ

“ทิศประจิมคือปาเหมยดำ เป็นเขตหวงห้าม” เขากล่าวจบก็เปลี่ยนเรื่องราวกับคำพูดเมื่อครู่หาได้สลับสำคัญไม่

“บนเกาะแห่งนี้ นอกจากป่าดอกเหมยแล้วยังมีสมุนไพรล้ำค่ามากมาย แร่ธาตุหินหายากล้วนบริสุทธิ์สมดุลงาม เพาะปลูกได้ผลดี ขณะเดียวกันก็มีจุดที่อันตรายมากมาย ทางที่ดีแม่นางทั้งสองไม่ควรไปไหนตามลำพังโดยไม่มีคนบนเกาะคอยนำทาง” เขาเหลือบสายตามายังม่อลี่ที่กวาดตามองทิวทัศน์อย่างเอือระเหเย คาดว่าคงไม่ได้ฟังคำอธิบายของเขามาตั้งแต่เมื่อครู่

“แม่นางม่อ มีเรื่องหนึ่งที่ข้าอยากพูดกับท่านให้เข้าใจ”

เจ้าของชื่อสะดุ้งเบาๆ ก่อนจะรีบเบือนสายตามายังผู้เรียก “...อ้อ ว่าอย่างไรท่านชาย”

ชายฉกรรจ์ขมวดคิ้ว “ปกติแล้วเกาะดอกเหมยไม่ต้อนรับคนนอกให้มาพักแรมอยู่นานเกินห้าวัน แต่เนื่องจากท่านเป็นสหายของแม่นางตู่ เราจึงอนุญาตให้ท่านพำนักอยู่ที่นี่จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน”

“อ้าวท่านชาย! แล้วหลังจากนั้นข้าจะอย่างไรเล่า!” ม่อลี่ร้องถาม

“เราจะส่งท่านขึ้นเรือกลับไปยังแคว้นเหลียว พร้อมกับเตรียมรถม้าพาท่านไปส่งถึงโรงน้ำชา”

“ตะ...แต่ข้า...” เสียงของเด็กสาวปวดร้าวยิ่งนัก เรื่องจะกลับไปใช้ชีวิตอันน่าเบื่อที่โรงน้ำชาที่เรื่องหนึ่ง และเพียงแค่คิดว่าต้องนั่งเรือสำเภาเป็นเดือนๆ อีกรอบ ม่อลี่ก็พลันรู้สึกเวียนหัวขึ้นมา

การมาเร็วมันช่างทรมาณยิ่งนัก คนบนเกาะดอกเหมยช่างแล้งน้ำใจ!

แต่ดูเหมือนการันดาในใจจะล่องไปถึงชายหนุ่มที่มองอยู่ ชายฉกรรจ์จึงถลึงไข

ให้อีกฝ่ายเข้าใจถึงความสำคัญของการพูดตนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

“แม่นางม่อ นับตั้งแต่ท่านย่างเท้าลงบนเกาะดอกเหมยก็เท่ากับต้องทำตามกฎของเกาะดอกเหมย เรื่องนี้เป็นคำสั่งของท่านเจ้าเกาะโดยตรง และข้าน้อยก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะไม่ทำให้แม่นางผู้ต้องลำบากใจไปด้วย”

ชายหนุ่มกล่าวพลางเคลื่อนไหวสายตาไปหาตรุณีน้อยอีกคน ทว่าผลที่ได้กลับเป็นใบหน้าของเขาที่ซีดเผือดลงเรื่อยๆ หลานสาวแห่งโรงน้ำชาอันดับหนึ่งในเมืองหลวงเห็นดังนั้นก็มองตามด้วยความใคร่รู้ แต่ก็ตกใจจนแทบร้องลั่นเมื่อไม่พบสหายของตนแม้แต่เงา

ตู๋ชินอาย้ายหายไปไหน!

รางวัลในเสื้อคลุมสีดำทำด้วยสีหน้าวิตกกังวล ทว่าท่วงท่าการเดินทางของนางช่างแปลกประหลาดยิ่งนัก...

ชินอาย์เดินก้มๆ เงยๆ มองดูไกลๆ คล้ายกระต่ายสีแดงที่กำลังกระโดดเล่นบนหิมะอันเย็นเฉียบ

“หาไม่เจอเลย หล่นอยู่ที่ใดกันนะ”

นางพิมพาขณะเหลือบตามองข้อมือข้างซ้ายที่เปลือยเปล่า ใจรู้สึกเบาโหวงจนไม่อาจนิ่งเฉยอยู่ได้ ท้นที่ที่รู้สึกตัวว่ากำลังเงินหล่นหายไปจึงเดินย้อนกลับมายังเส้นทางเดิม นับว่าดียิ่งนักที่หิมะหยุดตกแล้ว ร่องรอยซึ่งเกิดจากการเดินทางของพวกนางจึงยังเหลือให้เห็นอยู่บ้าง

ก่อนหน้านี้นางเผลอทำเตาร้อนตกพื้น ใช้การต่อไม่ได้ เดิมทีคิดว่าวกกลับมาหาก็คงหาพบโดยเร็ว ทว่าผ่านไปเนิ่นนานก็ยังไม่เจอสิ่งที่ตามหาเสียที

ร่างเล็กเริ่มมีเหงื่อไหลซึมออกมาจากฝ่ามือ แม้อากาศจะเย็นจัดแต่กายกลับร้อนเนื่องจากเดินอย่างไม่หยุดพัก

‘หรือควรจะวกกลับไปบอกเรื่องนี้กับช่างฉือ’ เสียงหนึ่งดังขึ้นในใจ ก่อนที่อีกเสียงหนึ่งจะแย้งขึ้นมาว่า ‘นางเป็นคนต่างถิ่นที่เพิ่งมาถึง ถ้าทำเช่นนั้นจะมีใช่เป็นการสร้างความลำบากให้ปาวหนุ่มโดยไม่จำเป็นหรือ’

ร่างเล็กเหม่อมองออกไปยังความว่างเปล่าของทะเลสีครามที่ทอดยาว
ดูกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา ให้ความรู้สึกแคว้งคว้าง หลายเดือนมานี้นางได้คิด
ทบทวนมานับครั้งไม่ถ้วน นางรับปากพี่สาวโดยใช้ความสุขทั้งชีวิตของตนมา
แลก แม่ใจจริงมิได้อยากมานั่งเสียใจภายหลัง แต่ก็รู้สึกว่ามันช่างกะทันหัน
เหลือเกิน

ยามนี้ของสำคัญที่อีกฝ่ายให้ไว้กลับมาหล่นหาย ครั้นนึกถึงใบหน้า
งดงามของผู้มีพระคุณก็เรียกให้ความขึ้นแฉะเริ่มเอ่อท้นออกมาจากดวงตา
ในเมื่อบุรุษผู้นี้เป็นคนที่พี่สาวเลือก นางต้องเชื่อมั่นว่าเขาย่อมเป็นคน
ที่ดีพอ

ซินอ้ายคิดพลางหลับตาลง พร้อมกับอธิษฐานในใจอย่างเงียบงัน หาก
ท่านเจ้าเกาะเมตตานางเพียงแค่นี้ในสิบส่วนของพี่สาวก็คงจะดีไม่น้อย

คลื่นลมแรงสาดกระหน่ำเกิดเป็นเสียงดังอื้ออึงอยู่ข้างหู สายลมพัด
โกรกผ่านร่างบางจนสิ้นสะท้าน เรือผมดำซลับปลิวสยายจนพันกันยุ่งเหยิง
ทว่าชั่วอึดใจต่อมา...ลมแรงนั้นก็กลับหายไปเสียเฉยๆ

นางลืมตาขึ้นด้วยความมึนงง ก่อนที่จะผงะถอยหลังเมื่อเบื้องหน้า
กลับมีกำแพงมนุษย์ยืนขวางทางลมเอาไว้

นะ...น่าอายนัก!

นางรีบยกมือปาดความชื้นที่ขอบตาออกอย่างรีบร้อนก่อนจะก้มหน้า
ลงต่ำ อับอายเกินกว่าจะเงยหน้ามองผู้ที่มีน้ำใจช่วยเหลือตน ชุติลส์ดำสนิท
ของเขาตัดกับเสื้อคลุมสีแดงของนางและพื้นหิมะเบื้องล่าง แม้จะไม่ได้เห็นหน้า
แต่จากการแต่งกายก็ทำให้ดูออกว่าอีกฝ่ายย่อมเป็นบุรุษเพศ

“ขอบพระคุณคุณชายมากเจ้าค่ะ”

อีกฝ่ายยืนเงียบไม่ตอบสนองคำพูดของนางจนเด็กสาวเริ่มใจเสีย เข้าใจ
ว่าตนเองมารบกวนเวลาส่วนตัวของเขา ทางที่ดีนางควรจะขอตัวเพื่อไปตามหา
กำไลต่อ

“ข้า...ขอตัวนะเจ้าค่ะ”

นึกไม่ถึงว่าแขนเสื้อสีทึมจะมีความเคลื่อนไหวขึ้นมาขวางนางไวพอดิ
ก่อนที่มือใหญ่สีขาวสะอาดจะยื่นออกมาเบื้องหน้าชินอ้ายพร้อมกับของสิ่งหนึ่ง
“ไซ้ของเจ้าหรือไม่”

เสียงนุ่มทุ้มแทบจะดึงดูดให้ผู้ฟังตกอยู่ในห้วงภวังค์ แต่สิ่งที่ยื้อนางให้
อยู่ในโลกของความเป็นจริงคือกำไลเงินซึ่งห้อยด้วยจี้รูปดอกเหมยโดดเด่นใน
อุ้งมือใหญ่ ชินอ้ายคลี่ยิ้มกว้างด้วยความดีใจ รอยยิ้มที่ข้างแก้มทั้งสองกลิ้ง
ลงไปจนผู้ที่มองอยู่รู้สึกว่าร่าเริงของตนนิ่งค้างไปชั่วขณะ มืออีกข้างที่ทิ้งอยู่ข้าง
ตัวสั่นเล็กน้อยก่อนจะกำแน่น

“เจ้าคะ! กำไลเงินวงนี้สำคัญกับข้ามาก” ตรุณีน้อยงยหน้าหวังกล่าว
คำขอบคุณจากใจจริง ทว่าเมื่อดวงตาวานสบเข้ากับดวงตาสีเข้มก็พุดอะไร
ไม่ออกขึ้นมาชั่วขณะ อดไม่ได้ที่จะเผยความตกใจออกมา

บุรุษผู้รูปร่างสูงโปร่งจนนางอยู่เพียงระดับอกของเขา แม้การแต่งกาย
จะดูดูต้นน้ำเกรงขาม ทว่าท่วงท่ากลับสง่างามน่าเลื่อมใส แต่ที่สำคัญกว่านั้น
คือใบหน้าของเขาถูกอำพรางภายใต้หน้ากากสีดำ ซึ่งตั้งแต่หน้าผากกระทั่งถึง
แก้มข้างซ้ายมีอักขรหมีกทองตัวใหญ่เขียนว่า ‘เผิง’¹⁰

ชินอ้ายเบิกตากว้างมากขึ้นอีก เขาสวมใส่หน้ากากและแต่งกายชุดสีดำ
แฝกลึ้นอายไม่ธรรมดา แต่เสียงที่พุดออกมาก็บ่งบอกได้ว่ายังหนุ่มแน่น

‘...หรือว่าคนผู้นี้คือเผิงซือเยียน เจ้าเกาะดอกเหมย!’

ผู้คิดกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ยามนี้ไม่อาจมั่นใจได้ว่าเขาใช่
บุรุษที่นางต้องแต่งงานด้วยหรือไม่ ดังนั้นสิ่งแรกที่ต้องทำคือการหยิบเอากำไล
คืนมาจากเขา

นางกลืนใจพร้อมกับยื่นมือที่สั่นเล็กน้อยออกไปเบื้องหน้า หวังจะหยิบ
ของสำคัญกลับคืนมาจากมือใหญ่ของบุรุษชุดดำด้วยท่าทีกล้าๆ กลัวๆ ทันที
ที่คว่ำกำไลเงินมาได้ก็ชักมือกลับ แต่เด็กสาวก็แทบจะส่งเสียงร้องออกมาเมื่อ

¹⁰ เผิง (蓬) ในที่นี้หมายถึงแช่ แต่ในขณะเดียวกันก็อาจหมายถึง ความยุ่งเหยิง หรือความอ่อน
ละมุนก็ได้

จุ๋จ๋ อีกฝ่ายกลับพลิกแขนมาอยู่ด้านบน ใช้มือใหญ่รัดเข้าที่ข้อมือเล็กจนนางไม่อาจถอยหนีไปได้!

หน้ากากที่ชายหนุ่มใส่รีก็แสนจะน่าสะพรึงกลัว ทว่าความอุ่นจากฝ่ามือที่ซึมผ่านเข้าสู่ผิวเนื้อบางกลับให้ความรู้สึกที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง ชินอ้ายไม่คุ้นชินกับการถูกตัวบุรุษจึงมีอาการประหม่าอย่างเห็นได้ชัด ที่น่าประหลาดใจคือนางไม่ได้รับรู้ถึงความคุกคามจากบุรุษที่ตรึงข้อมือของตนแม้แต่แต่น้อย มิหนำซ้ำ...ก่อนเนื้อในอกยังเต้นร่ารากับลั่นกลองตีก็อย่างไม่น่าให้อภัย!

“เหตุใดเจ้าจึงมาอยู่ที่นี่” น้ำเสียงราบเรียบ ยากต่อการคาดเดา แต่ถึงกระนั้นก็ยังไพเราะน่าฟังยิ่ง

ร่างเล็กเงยหน้าขึ้นสบตาเขาอย่างไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าเขากำลังตำหนินางอยู่หรือไม่ หากนางตอบเขาไปว่า ‘ข้ามาเพื่อแต่งงานกับท่านเจ้าเกาะ’ จะดูน่าเกลียดไหมนะ

แล้วถ้านางย้อนถามเขาว่า ‘ท่านใช่เผิงซือเยียนหรือไม่’ ก็อาจกลายเป็นเรื่องไร้มารยาทจนเกินไป

“ข้า...” ชินอ้ายสุดหยาใจเข้าลึก เคลื่อนสายตากลับไปยังมือใหญ่ที่ยังพันธนาการข้อมือตน หวังจะให้อีกฝ่ายปล่อยแขนนางเสีย แต่ผลที่ได้กลับตรงกันข้าม เมื่อมันถูกบีบแน่นกว่าเดิมราวกับเกรงว่านางจะวิ่งหนีไป

“ผู้ใดมอบกำไลนั้นแก่เจ้า”

“พะ...พี่สาวคนสำคัญเป็นผู้มอบให้ข้าเจ้าค่ะ” นางตอบอย่างว่าง่าย แม้สีหน้าจะเผยความมึนงงอยู่บ้างก็ตาม

“พี่สาว?” เสียงนุ่มทุ้มของเขาดังแว่วเคลือบแคลงสงสัย ใบหน้าที่ถูกปกปิดด้วยหน้ากากส่งผลให้ผู้มองมีอาจคาดเดาอารมณ์ของอีกฝ่ายได้

“เออ...คุณชายช่วยปล่อยข้าได้ไหมเจ้าคะ ข้าเจ็บ” นางกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนนออนจนน่าสงสาร และทันทีที่ชายหนุ่มปริศนายอมปล่อยมือ เสียงของคนที่หนึ่งก็ดังขึ้นมาพอดี

“คารวะท่านเจ้าเกาะ”

ซินอ้ายหันหน้าไปยังทิศทางของผู้มาใหม่ ครั้นเห็นว่าเป็นช่างฉื่อและ
สหายก็เผยสีหน้าโล่งใจออกมา ทว่าประเดี๋ยวเดียวก็ต้องหันกลับไปยังบุรุษ
เบื้องหน้าอีกครั้ง

เขาคือท่านเจ้าเกาะอย่างที่คุณคิดเอาไว้จริงๆ

ร่างเล็กในชุดสีแดงสดเริ่มกระสับกระส่าย เมื่อการพบกันเกิดขึ้นอย่าง
กะทันหัน นางไม่มีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจ หากเลือกได้จะมีสตรีใดไม่ยอม
จะสร้างความประทับใจให้ ‘ว่าที่เจ้าบ่าว’ ของตนเองกันบ้างเล่า

ฝ่ายม่อลี่เห็นชายในชุดดำซึ่งสวมหน้ากากน่าสะพรึงกลัวก็ตกใจผงะ
ถอยหลัง รีบเดินไปยืนหลบอยู่ข้างหลังบุรุษในชุดขาวขณะที่ส่งสายตามายัง
ตรุณีน้อยอย่างหวาดๆ

“เหตุใดพวกนางจึงมาอยู่ที่นี่ได้” เฝิงซือเยียนหันหน้าไปยังบ่าวรับใช้แห่ง
จวนริมผา สถานที่ซึ่งเป็นที่พำนักของตระกูลเฝิง ผู้ปกครองเกาะดอกเหมย
แห่งนี้

“เรียนท่านเจ้าเกาะ แม่นางผู้เดินทางมาที่นี่เพื่อแต่งงานกับท่าน”

“แต่งงาน?” จากน้ำเสียงของชายหนุ่มบ่งบอกว่าเขาเองก็ไม่เคยทราบ
เรื่องนี้มาก่อน เล่นเอาหัวใจที่พองโตของซินอ้ายหดเล็กลงอย่างน่าใจหาย

หรือว่าเฝิงซือเยียน...ไม่ประสงค์จะแต่งงานกับนาง